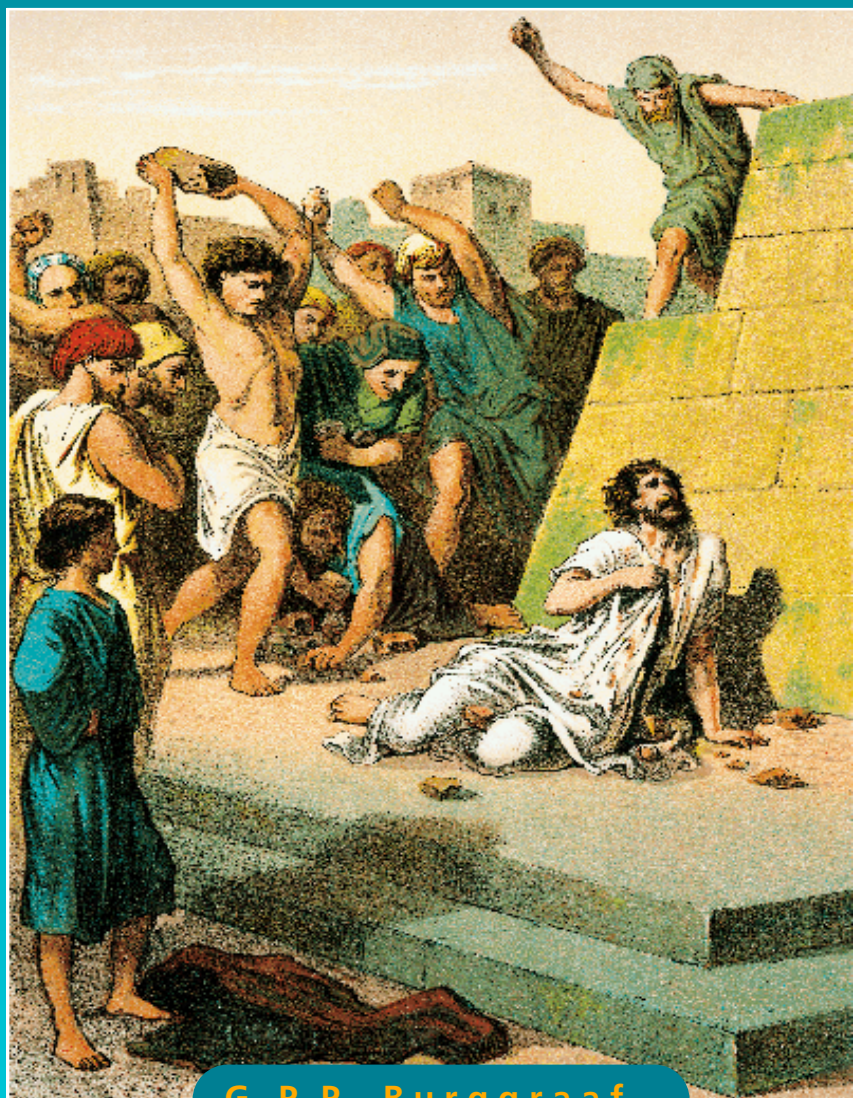

Buiten de legerplaats

VAN JERUZALEM TOT CESAREA

G.P.P. Burggraaf

G.P.P. Burggraaf

BUITEN DE LEGERPLAATS

VAN JERUZALEM TOT CECAREA

UITGEVERIJ "DE ROKENDE VLASWIEK"
POSTBUS 47 - 2820 AA STOLWIJK

CIP GEGEVENS KONINKLIJKE BIBLIOTHEEK,
DEN HAAG

Burggraaf G.P.P.

BUITEN DE LEGERPLAATS
van Jeruzalem tot Cesarea
Trefwoord: theologie / prediking

ISBN 90-76100-46-2

© COPYRIGHT BIJ UITGEVERIJ
"DE ROKENDE VLASWIEK" - STOLWIJK - 2001

*Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd
en/of openbaar gemaakt door middel van druk,
fotokopie, microfilm of op welke andere wijze ook, zonder
voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.*

Inhoudsopgave

Inleidend woord	7
1. Prediking en dood van Stefanus	11
Aan de lezers	28
2. De prediking van Filippus	29
3. De bekering van Simon de tovenaard	43
4. De bekering van de Moorman	64

Illustraties

Stefanus gestenigd	27
Filippus predikende te Samaria	34
Filippus en de kamerling	89

Inleidend woord

In onze verwarde tijden gaan er veel stemmen op omtrent de prediking des Woords. Het ene kerkverband leert het zus en de andere zo, om nog maar niet te spreken over de uiteenlopende opvattingen binnen de kerkverbanden afzonderlijk.

Velen vragen zich vertwijfeld af: Wat is nog naar de Schrift en wat niet? Hetgeen in den lande geleerd wordt kun je niet aannemen omdat een dominee het leert, of omdat de kerk het voorschrijft. Is het naar de Schrift en de bevinding der heiligen?

Niet iedereen is echter in staat dat te beoordeelen en ook is niet iedereen in staat het Woord naar de zin en mening des Geestes uit te leggen. En wie is tot deze dingen bekwaam? Christus zegt immers: *Zonder Mij kunt gij niets doen*, dus ook de Schriften niet verstaan, laat staan die uit te leggen.

In de tweede plaats moeten we het niet van de prediking als zodanig verwachten, maar van de Heilige Geest, Die de dwaasheid der prediking gebruikt om zielen het geloof mede te delen. Toch is het niet onverschillig hoé men verstaat en ook niet hoé men preekt. Er zijn twee zaken van groot belang:

1. Ten aanzien van het verstaan der Schrift moet

je noodzakelijkerwijs door de Geest wedergeboren zijn, verlichte ogen des verstands hebben en geestelijke oren hebben die horen wat de Geest tot de gemeente zegt.

2. Om het Woord te kunnen uitleggen, moet je wedergeboren, van God geroepen en bekwaam-gemaakt zijn en de zalving des Geestes hebben ontvangen.

Hetgeen gepreekt en geschreven wordt moet altijd zijn naar de zin en mening des Geestes, dus naar het Woord zijn. Om één en ander te toetsen kunnen we gelovig gebruik maken van onze belijdenisgeschriften. De in-het-bloed gedrenkte confessies zeggen ons immers hoé wij de Schriften moeten verstaan. Een kerk zonder belijdenis is aan de willekeur van de theologie overgeleverd. Dan mag iedereen de Schrift op zijn eigen manier uitleggen en verstaan. Dat is een wrange vrucht van de zogenaamde hermeneutiek, wat echter niets te maken heeft met hetgeen de Geest tot de gemeente zegt. Over al die eigen manieren van exegetiseren zullen we niet veel woorden vuil maken; de klike is er dikwijls nog te goed voor. Gods Woord zegt dat de natuurlijke mens de dingen die des Geestes Gods zijn niet verstaat. Ook na ontvangen genade wil het niet zeggen dat Gods volk alles in het rechte licht ziet en verstaat. Om die reden hebben ze elkaar op te scherpen. De leden van Christus' Lichaam hebben onderscheiden werkingen. De één heeft dieper gekeken dan de ander (2 Pet. 3:16), hoewel alles aan deze zijde van het graf ten dele blijft (1 Kor. 13:9), want wij zien nu door een spiegel in een duistere rede (1 Kor. 13:12).

VRAAG: Hoe kun je weten dat de Schrift uitgelegd wordt naar de zin en mening des Geestes?

ANTWOORD: Dan geeft de Heilige Geest medegetuigenis in je (wedergeboren) hart (Rom. 9:1). Tenminste, als we niet zoals de Galatiërs zijn betoverd (Gal. 3:1).

Met de hulp des Heeren trachten we in dit boekje te onderzoeken hoe de rechte prediking in het kader van het geïnspireerde Woord functioneert. Als leidraad werden we bepaald bij de prediking van Stefanus en die van Filippus, die beiden tot de zeven diakenen behoorden, die verkozen waren om de weduwen gemene handreiking te doen. Zowel Stefanus als Filippus ontvingen ook preekbevoegdheid van de Heilige Geest, om de volle raad Gods te verkondigen. Hun prediking was niet aan dwalingen onderhevig, omdat ze beiden preekten met autoriteit van de Heilige Geest.

Er is maar één mening des Geestes en die haal je niet uit oudvaders, want dat is ploegen met andermans kalf (hoewel ze nog spreken nadat ze gestorven zijn), maar de zin en mening des Geestes is alleen te ontvangen door dezelfde Geest en aan de voeten van Christus. Als dat mag gebeuren geeft de Heere je een tong der geleerden of een pen eens vaardige schrijvers (Jes. 50:4 - Ps. 45:1). Stefanus en Filippus hadden allebei een tong der geleerden gekregen en spraken allebei door één en dezelfde Geest. De uitwerking van hun beider prediking was echter geheel verschillend, zoals ook in dit boekje zal blijken.

Om verwarring en allerlei verkeerde in omloop

zijnde beoordelingen te neutraliseren is het belangrijk te weten wat het verschil is tussen **de bediening** des Geestes en **de vruchten** des Geestes. Beide diakenen preekten door de bediening des Geestes en hadden beiden ook de vruchten des Geestes in hun persoonlijke geloofsleven.

De ambtelijke bediening, hoe scherp die ook moge zijn -en dikwijls ook moet zijn- onderscheid zich van de vruchten des Geestes. Als deze twee zaken op één hoop gegooid worden -wat door alle tijden is gebeurd- heeft dat tot gevolg dat Stefanus -vanwege zijn scherpe prediking- als liefdeloos verworpen wordt en dat Filippus gepromoveerd wordt als een man die zijn roeping verstaat, omdat hij zo'n vrucht op zijn prediking had. Beide vleselijke kwalificaties zijn ook in onze dagen springlevend.

Om dit feit onder ogen te zien, willen we een ogenblik zowel onder de prediking van Stefanus als die van Filippus verkeren, waarvan de uitleg in dit boekje is beschreven op grond van Handelingen 7 en 8. Het ligt niet in onze bedoeling om allerlei gekerstende dwalingen aan de orde te stellen, maar middels de prediking van Stefanus en Filippus te laten proeven hoé de Heilige Geest de volle Raad Gods in het kader van Wet en Evangelie laat prediken. Onze wens en bede is dat de prediking van beide diakenen voor menige ziel tot eeuwig voordeel zou mogen zijn. Dat geve de Heere!

Burgessville, Ontario
Januari 2001, G.P.P. Burggraaf

Prediking en dood van Stefanus

Gij, die de Wet ontvangen hebt door bestelling der engelen, en hebt ze niet gehouden! Als zij nu dit hoorden, berstten hun harten, en zij knersten de tanden tegen hem (Hand. 7:53-54).

Als Stefanus (=gekroond) -staande voor de kerkenraad van Jeruzalem- zijn preek beëindigd heeft, betekent dat tevens zijn laatste preek en het begin van een grote vervolging tegen de 'sekte' van Jezus de Nazarener. Dat is een 'sekte' die in alle tijden en plaatsen overal wordt tegengesproken. Generaal gesproken is er voor de getuigen van Christus in de gevestigde kerk nooit plaats geweest. Ze hebben Jezus uit de synagoge en buiten de legerplaats geworpen en Zijn ware kinderen en knechten zullen Hem daarin volgen. Vervolging moet je daarom nooit buiten de kerk zoeken; het begint altijd in de kerk. Stefanus boog echter niet voor de ambtelijke dreiging van de kerkenraad te Jeruzalem. Hij had voor Jezus leren buigen en kon vanzelf geen twee heren dienen. Om die reden hebben Petrus en Johannes ook niet gebogen voor de manipulatie van de Joodse

Raad. Tijdens het verhoor van beide apostelen loopt Gamaliël -die blijkbaar nog een sprekend geweten heeft- 'naar de microfoon' om ten overstaan van het voltallige Sanhedrin te zeggen dat hetgeen uit God is niet door mensen gebroken kan worden. Voor de uitbreiding van Zijn Koninkrijk gebruikt God wie Hij wil, al was het de pen van een nietig schrijvertje. Daar heeft de satan evenwel al heel wat vurige pijlen op verspild. Als de prediking of geschriften uit God zijn kan geen krijg, dreiging of steekstoel de wasdom van Zijn Koninkrijk middels die prediking of geschriften verhinderen.

Sommigen staan een positieve theologie voor. Daar zijn we het van harte mee eens. Daarom zullen we eens in de leer gaan bij Stefanus, die een geweldig positieve preek heeft uitgesproken, maar door de toenmalige raad der kerk negatief werd ontvangen met explosieve gevolgen. De van God geroepen predikanten moeten er altijd rekening mee houden dat er godsdienstig dynamiet onder hun hoorders en/of kerkenraad verborgen kan zitten. Tracht het te lokaliseren en stel dan de explosieve opruimingsdienst in werking, door de hoorders het vuur des Geestes aan de schenen te leggen. De Geest der uitbranding gaat altijd aan een geestelijke opwekking vooraf. De prediking van de grote opwekkingsprediker George Whitefield, was agressief-positief van aard. Hij preekte de Wet in al haar scherpte, in haar absolute en verdoemende kracht, maar ook het Evangelie in haar onmetelijke ruimte in Christus, voor de grootste der zondaren.

Zulk een prediking kan dus wel een aardig

vuurwerk opleveren, maar wat heb je er nu aan om je kruid te verspillen door paarden voor de zwijnen te werpen? Of door het zaad van het Evangelie te vermorsen door onder de doornen te zaaien? *Braakt ulieden een braakland en zaait niét onder de doornen!* (Jer. 4:3).

De prediking moet ook niet zozeer beschrijvend wezen, dat is zo vermoeiend, daarbij vallen de hoorders in slaap. Preken is trompetteren en separerend van aard. Aan de Zuidenwind van het Evangelie, gaat altijd een noordwesterstorm vooraf (Hoogl. 4:16). Aardbeving en vuur maken plaats voor een zachte stilte (1 Kon. 19:12). Dat leert zowel de Schrift als de natuur. Als op een verzengende hitte een zwaar onweder volgt, ontwaakt de natuur in haar schepende oorsprong, waar of niet? Het zijn zachte heelmeesters die stinkende wonden maken. Geen gepleister met loze kalk, dat deed Stefanus ook niet, omdat de eer van God hem liever geworden was dan zijn eigen leven!

Stefanus was de eerste martelaar van 'de sekte van Jezus de Nazarener'. Alvorens hij voor de Joodse Raad gedagvaard wordt, is hij verkozen tot één van de zeven diakenen, om de weduwen gemene handreiking te doen. De Hellenistische Joden maakten namelijk een beetje ruzie met de Hebreeuwse Joden, omdat zij meenden dat hun weduwen meer gebrek leden dan de Hebreeuwse weduwen. Er zal wel wat van waar geweest zijn, want de apostelen trekken zich de zaak der weduwen aan en verkiezen voor die taak zeven diakenen, vol zijnde met de Heilige Geest. Stefanus was een man

met apostolische gaven, ziende de tekenen en wonderen die hij deed onder het volk. Zijn taak was het dus om de weduwen te bezoeken in hun verdrukking, hetwelk een wezenlijk deel is van de zuivere, onbevleete godsdienst (Jak. 1:27). Deze diaconale taak was echter een bijkomstigheid ten aanzien van zijn eigenlijke roeping, namelijk om het Evangelie van vrije genade te prediken aan alle creaturen. Stefanus, één van de helderste sterren aan het nieuwtestamentisch firmament, vol zijnde van de Heilige Geest, drukte op een onomkoopbare wijze de voetstappen van zijn Meester. Stefanus was een man met enorme geheiligde Schriftkennis. Die kennis had hij niet uit de boeken, noch van oudvaders, maar van de Heilige Geest Zelf ontvangen, middels de oudtestamentische geschriften.

In die dagen waren er veel religieuzen van allerlei slag in Jeruzalem. Stefanus preekte echter niet voor een geselecteerd groepje; hij was zagezegd niet Oud Gereformeerd of lid van één of andere kerkelijke B.V., nee, hij verstond bij uitstek de roeping van zijn Meester, Die gezegd had: *Predik het Evangelie aan álle creaturen*. Stefanus preekte voor blank en zwart, geel en grijs, rijp en groen, welke kleuren men tegenwoordig uitgeselecteerd heeft in allerlei kerk-denominaties; allen natuurlijk op de bres voor 'de zuivere waarheid'.

Stefanus was niet alleen vóór de waarheid; die man was door vrije genade áchter de waarheid gebracht, vol zijnde met de Heilige Geest. Stefanus was door de Heilige Geest in bezit genomen. De diaken leefde zichzelf niet meer,

maar was duidelijk voor een hoger doel bestemd en daarvoor afgezonderd.

Door zijn radicale manier van preken botst de leer van vrije genade al gauw met het felle, chauvinistische, wettische Jodendom van de Farizeeën en Schriftgeleerden. Het kon feitelijk niet lang uitblijven dat hij aangeklaagd werd bij het Sanhedrin. Hem werd verweten lasterlijke woorden te spreken tegen God, de heilige plaats (de tempel) en de Wet van Mozes. Stefanus moet zich voor de kerkelijke rechtbank verantwoorden.

De leden van het Sanhedrin waren nogal heet gebakerd, want die mensen hielden het bij de Wet van Mozes. Daar kwamen ze openlijk voor uit. Het waren dus geen kameleons, nee ze stonden pal voor de waarheid! De rechtzinnigheid liep hun broekspijpen uit, maar hadden evenwel hun ogen vol overspel.

Als de vierschaar der Sanhedristen gespannen is en Stefanus in het beklaagdenbankje staat, treden de valse getuigen naar voren en uiten hun valse beschuldigingen. *Deze mens houdt niet op lasterlijke woorden te spreken tegen deze heilige plaats en de Wet. Want wij hebben hem horen zeggen dat deze Jezus de Nazarener deze plaats zal verbreken en dat hij de zeden veranderen zal, die Mozes ons overgeleverd heeft (Hand. 6:13-14).*

Dat was het dan. Op deze aanklacht stond de doodstraf, volgens de Wet van Mozes. Aller ogen zijn op Stefanus gericht.

Ziet u het voor u? Al die uitgestreken gezichten van al die pronkpauwen met hun opgestoken veren!

Al die gifkickers kunnen Stefanus -wiens aanzicht blinkt als een engel- wel dood kijken. Stefanus' prediking wordt door de valse getuigen in een valse zin verdraaid. Dat doen lasteraars altijd, om zichzelf te rechtvaardigen. De Sanhedristen maakten immers zonder onderscheid staat op het verbond en hun geloofsbelijdenis was buitengewoon rechtzinnig: *Des Heeren tempel, des Heeren tempel, des Heeren tempel is deze*, maar God heeft Jeruzalem én de tempel helemaal aan de verwoesting overgegeven.

Stefanus had de heilige Wet van God niet gelasterd, maar gezegd dat door de werken der Wet geen vlees gerechtvaardigd kon worden. Al die vrome mensen waren naar hun idee al ver gevorderd in heiligmaking en nu had Stefanus met zijn radicale prediking die mensen hun bekering afgepakt. Dat gebeurt heden ten dage nog, tenminste, als er zo gepreekt wordt zoals Stefanus dat deed. Het gros predikers is echter met Mozes getrouwd en Mozes stelt altijd wel een of andere regel om de Wet te doen. Wettische mensen worden niet afgebroken, maar gestijfd in hun waangeloof. Ze zijn wet-tisch verblijd, hebben wettische tranen, maar hun dankbaarheid is geen vrucht uit de dankende Hoge priester, maar een opgelegde dankbaarheid. Tante Lena (...) zou zeggen: "Ze zijn blij met niks." Als doorgeschoten slakroppen verheffen degenen die met Mozes getrouwd zijn zich meters boven het arme volk van God, die doorgaans als kasplantjes over de aarde gaan, maar bij tijd en ogenblikken niet kunnen zwijgen over Hem, Die hen zo uitne-

mend liefheeft. Dat volk heeft het niet over háár liefde, maar over Zijn liefde en onbezweken trouw, die haar val nooit zal gedogen. Wettische mensen hebben het altijd over *hun* liefde tot God, *hun* vrome werken, *hun* (stinkende) vruchten, *hun* loven en prijzen, *hun* naastenliefde, maar Gods volk moet het hebben van Zijn inkomst, van het spreken Gods tot haar ziel, van vrije genade. Gods kinderen zijn alleen met het Lam tevreden. Alles buiten Christus mag je van mij in de klike doen, al klinkt het nog zo aardig.

De valse getuigen hadden Stefanus ook verweeten dat hij gezegd had dat Jezus de zeden zou veranderen die Mozes hen had overgeleverd. Jezus heeft de zeden van Mozes niet veranderd in een nieuwe wet, maar heeft ze vervuld met Zijns Zelfs Offerande. Christus heeft de Wet der geboden in inzettingen bestaande teniet gemaakt¹ en aan het kruis gespijkerd.

Als de valse getuigen gaan zitten, staat de hogepriester op van zijn zetel en vraagt aan Stefanus: *Zijn dan al deze dingen alzo?* Is het waar waarvan men u beschuldigt?

Het antwoord dat Stefanus geeft, is verpletterend. Hij houdt een preek met verstrekkende gevolgen. Machtig is zijn betoog over het han-

1. En Hij heeft u, als gij dood waart in de misdaden, en in de voorhuid uws vleses, mede levend gemaakt met Hem, al uw misdaden u vergevende; uitgewist hebbende het handschrift, dat tegen ons was, in inzettingen bestaande, hetwelk, zeg ik, enigerwijze ons tegen was, en heeft datzelve uit het midden weggenomen, hetzelfde aan het kruis genageld hebbende (Kol. 2:13-14).

delen Gods van Abrahams uitleiding uit het Ur der Chaldeeën tot aan de regering van koning Salomo.

Stefanus levert hen het bewijs dat de karikaturen die zij en hun vaders van de oudtestamentische eredienst gemaakt hebben, in strijd is met hetgeen de profeten hebben verkondigd ten aanzien van de komst van de Rechtvaardige in de volheid des tijds, van Welke zij verraders en moordenaars geworden waren. Ze hadden Judas ingehuurd om Christus te verraden en Pilatus gedwongen Hem te veroordelen.

Stefanus' preek was naar de zin en mening des Geestes. Hij preekte de volle raad Gods. Hij preekte al die vrome mensen de dood in. Stefanus stond voor de ere Gods. Dat is alleen mogelijk als we in de eerste liefde staan!

De pronkveren van het pauselijke tribunaal gaan nóg rechter overeind staan. Als blikken konden doden! Stefanus voelt aan dat hij zijn rede vroegtijdig moet afbreken...

Met plotselinge overtuigingskracht slingert hij de felle bliksems van de Wet de Sanhedristen in het gezicht: *Gij hardnekkigen en onbesneden van hart en oren; gij wederstaat altijd de Heiligen Geest; gelijk uw vaders [alzo] ook gij (Hand. 7:51).*

Als door de bliksem getroffen staren zij Stefanus aan, verbaasd over zoveel autoriteit. Ze onderwerpen zich echter niet. Ze laten zich niet gezeggen. De slag van deze rechtvaardige is geen olie op hun hoofden en geen weldaad voor hun harten, maar werkte als een plotselinge blikseminslag die heel hun vrome godsdienst in de as legt.

Ze zijn beledigd van hun haarwortels tot hun tenen. Vroom vlees is altijd gauw beledigd. Die beklagenswaardige figuren wisten niet dat ze van de hoofdschedel tot hun voetzolen toe zondemelaats waren. Ja, ze wisten het wel degelijk, maar erkennen? Moet je nooit denken! Vroom vlees onderwerpt zich der Wet Gods niet, zelfs niet bij Gods kinderen. Bij Gods kinderen zal de genade echter overwinnen, want zij zijn niet onder de Wet, maar onder de genade en van de heerschappij des duivels verlost. Je kunt een silo vol rechtzinnigheid kweken, voor de waarheid pal staan, maar als het niet meer is, ben je uiteindelijk toch onder de heerschappij des duivels. Ja, de waarheid is hard, maar moest toch gezegd worden. 't Vrome vlees kan het niet verdragen. Het barst er tegenin. Al die pronkende pauwen waren in één klap al hun vrome veren kwijt. Maar buigen? Nooit! Ze stierven liever voor de waarheid zonder genade, dan deze 'ketterij' één voet grond te geven. Oog om oog en tand om tand! Ze bleven onverbiddelijk, al stonden ze er afgestroopt bij. Ze bleven volharden in hun hardnekkigheid en wilden niet buigen onder het lichte juk van Christus. Hoewel uitwendig besneden naar de Wet van Mozes, waren zij inwendig onbesneden van hart en oren en dus de heidenen gelijk. Zij wederstonden de Heilige Geest, gelijk hun vaders die niet opgehouden hebben de profeten des Heeren te vervolgen en te doden. Ik denk dat het wederstaan van de Heilige Geest ook in onze dagen op grote schaal bedreven wordt. Te denken valt aan de ingeslopen karikaturen over de waarachtige bekering, waarin

niet Christus, maar de bekeerde mens met al zijn kenmerken centraal staat. Wel wedergebo-
ren, maar niet gerechtvaardigd. Wel geloof,
echter zonder vereniging en noem al die onzin
maar op. Het gevolg daarvan is dat zogenaam-
de 'bekommerden' in talloze gemeenten tot
ambtsdragers worden gekozen, zodat de blinden
de blinden leiden. En maar klagen dat het
zo slecht gaat in de kerken. Je moet die mensen
eens wijzen op hun hemelhoge schuld. Dan
word je voor heel je leven als een ketter
gebrandmerkt. Er is dus niets nieuws onder de
zon. Ook in onze dagen wordt 'de sekte van
Jezus de Nazarener' overal tegengesproken.
Zelfs door degenen die zich bevindelijk gere-
formeerd noemen.

Stefanus is echter nog niet klaar met de toepas-
sing van zijn rede en in niet mis te verstane
woorden zegt hij hen de wacht aan: *Gij, die de
Wet ontvangen hebt door de bestelling der
engelen, en hebt haar niét gehouden! (Hand.
7:53).*

Stefanus zou wat dat betreft voor het beschaaf-
de christendom in onze dagen heel geen bood-
schap meer hebben, want men doet de Wet,
punt uit! En voor de gebreken die er overblij-
ven, is Christus toch gestorven?

Zij die de Wet in al haar details en menselijke
aanvullingen voorschreven aan het gewone
volk, laptten die zelf aan hun laars. Niet open-
lijk, maar in het verborgene. Wettische mensen
houden altijd stiekeme zonden aan de hand.
Met hun mond doen zij de Wet uit dankbaar-
heid, maar van Christus en de vrijheid in
Christus moeten ze niets hebben. Het zijn sla-

ven van de duivel met de Wet in hun linker broekzak en de zonden in hun rechter broekzak. Nu moet je niet denken dat Gods volk altijd hun padje recht kan houden, want wat uit het vlees geboren is dat is vlees en dat blijft vlees, maar dat gerechtvaardigde volk heeft toch kennis aan hetgeen uit de Geest geboren is en dat is en blijft Geest. Ze zijn vlees en Geest, volkomen goddeloos en toch volmaakt in de Volmaakte. Wie het vatten kan, vatte het.

De preek van Stefanus zet heel de kerkenraad op de kop. Al die keurig in 't zwart geklede ouderlingen blijken een horde wolven in schaapsklederen. Zo komen ze tenminste openbaar. Ik ben een voorstander van zwarte ambtskleding, maar tégen de wolven die er onder schuil gaan. Zulke ambtsdragers zijn noch geroepen noch gezonden, tenminste niet in Gods gunst. De duivel maakt veelvuldig gebruik van ouderlingen die niet door God geroepen zijn, ook al hebben ze genade. Ik heb er meer dan genoeg van meegemaakt. Gods Woord verbiedt zelfs dat nieuwelingen (in de genade) niet tot ouderling verkozen mogen worden (1 Tim. 3:6). De zulken vallen in een oordeel des duivels; ze worden opgeblazen, verwaand, hoogmoedig, staan op hun ambtelijke strepen, gaan als wijkagenten door de gemeente en als je maar enigszins je stem durft te verheffen, kun je rekenen op een ambtelijke dreigbrief, *maar God zal hen haastig met een pijl schieten, hun plagen zijn er!* (Ps. 64:8).

Wat dat betreft rekent God met Zijn volk af aan deze zijde van het graf. Een beetje broeders benauwen, onder het mom de vrede te handha-

ven. Voor zulke manipulatie wens ik niet te buigen. Dat deed Paulus ook niet, want die man had drie dagen voor God in het stof gebogen in de straat genaamd de Rechte. Na zijn bekering heeft Paulus zich nooit meer onder de macht van anderen laten brengen, ondanks de dreiging der Joden. Ik wens in die voetsporen te gaan, omwille van de eer van Christus.

Ambtelijke zonden worden zwaarder aangerekend dan persoonlijke zonden. Kijk maar bij David, nog wel de man naar Gods hart, die een kind van God (Uria) de dood injoeg, om zijn vrouw te bezitten, maar daarvoor zijn ganse leven heeft moeten boeten. Een gruwelijk oordeel is het dat zijn (bij)vrouwen door zijn eigen zoon, Absalom, werden verkracht. Door dezelfde zoon werd hij naar het leven gestaan. Terwijl Nathan hem aanzegt: *Het zwaard zal van uw huis niet afwijken, tot in eeuwigheid!* (2 Sam. 12:10).

Gods kinderen vallen zichzelf bitter tegen vanwege de wolvennatuur die ook zij in zich omdragen en die zich der Wet Gods niet onderwerpt. Het komt na de preek van Stefanus echter wel duidelijk openbaar wie de wolven zijn *in de uitleving*.

Stefanus' preek was geen haarkloverij; maar openbaarde zich als het zwaard Zijnsmonds (Open. 2:16). Zijn aardse rechters werden ontbloot tot hun fundamenteën toe. Sommige predikers houden zich alleen bezig met veren plukken. Dit doen en dat nalaten. 't Is allemaal wetswerk en geeft wel veel verandering, maar geen vernieuwing. Een kaalgeplukte pauw blijft toch een pauw. Dat zien we hier duidelijk. Een

kaalgeplukte vogel is echter een afzichtelijk monster. Dat zal Gods volk beamen, want die hebben hun afzichtelijke adamsgestalte gezien in de spiegel der Wet en kregen de slag naar binnen: "Verloren, verloren, voor eeuwig verloren!"

Dié pijn, afgeschoten in het hart van des Konings vijanden, doet sterven aan de Wet. Dan worden vijanden met God verzoend. Dan zingt McCheyne: "Toen vluchtte ik tot Jezus! Hij heeft me gered. Hij heeft mij verlost uit het vonnis der Wet."

Mag ik eens vragen: Hebt u daar ook kennis aan, waarde lezers?

Wat zegt u? *God moet het doen!* O ja, God moet het doen. Nou, God moet helemaal niets en wat ter zaligheid gedaan moest worden, is reeds door Christus gedaan. Al die praat van: *God moet het doen*, komt allemaal voort uit onze verwaande pauwennatuur. O, mensen, we zijn zo verwaand, zo hoogmoedig. Of hebt u nooit last van uzelf? Weet u waarom Heman zo dikwijls de dood braakte? Omdat hij het lijk dat Heman heette zo dikwijls moest inleven. Fari-zeeërs hebben nooit last van zichzelf, alleen maar van een ander. Die mensen kunnen vroom praten, hoor. Je staat er soms versteld van. En bij al die vrome praat nog rechttop blijven staan ook, natuurlijk! Mensen, ik zal u eens wat zeggen. We zijn er van nature te best voor, te goed, te vroom, om als een goddeloze met God verzoend te worden. Een mens kan al zijn vrome veren verliezen, maar dan nog blijft hij zichzelf handhaven. Wettische ontdekking kan zeer diep gaan, maar alles wat geschiedt door de

algemene werking des Geestes blijft in de dood liggen. Een wettisch ontdekt mens blijft met al zijn gemaakte nederigheid toch zichzelf handhaven. 't Zijn wel hoorders, maar geen daders der Wet. Nee, dat kan ook niet, want dat was Christus alléén. De Sanhedristen waren ook geen daders der Wet -al gaven zij zich er wel voor uit- zij waren rechters der Wet geworden. Stefanus trapt al die wettische mensen op hun vrome tenen. Nou, nou, nou, dan komt er wat openbaar! Dan gaat er een vuilnisbak open, waarvoor de honden nog op de loop gaan. Er staat dat hun harten bersten en dat ze hun tanden knersten. Dat betekent dat hun harten werden doorgezaagd, gepijnigd. De hel nam hen in bezit. Vijandschap tegen de Gods geheiligden straft God doorgaans met helse smarten, hoewel Hij traag is tot toorn. Al die vrome mensen veranderen in vloekende en gevleesde duivels. Uit hun gespleten harten springen gifspuwende adders. Al die uitgestreken gezichten veranderen plotseling stuk voor stuk in een gelaat, als dat van een woedende stier. De moordlust brandt in hun ogen. Stefanus, vol zijnde van de Heilige Geest, predikte hen de heilige Wet Gods in zijn verdoemende kracht! Hier was geen plaats voor het Evangelie. De waarheid werd door de leden van de Raad in ongerechtigheid ten onder gehouden. De Heilige Geest was het Zelf Die tegen hen streed. Dan is het buigen of barsten. Ze kozen voor het laatste, want het eerste is genade. Met opgeheven hand kozen ze partij voor Mozes, ten koste van het levende Kind. De bediening der Wet is daarom ook de bediening des doods. De preek

van Stefanus was voor al die 'vrome' mensen een reuke des doods ten dode, behalve voor Nicodemus en Saulus van Tarsen. God is immers vrij wie Hij verkiest.

Als Stefanus belet wordt verder te spreken, slaat hij zijn ogen op naar de hemel. Wat hij dan ziet, heeft geen oog gezien, geen oor gehoord en is in geen 's mensenhart opgekomen. Stefanus krijgt een blik in een geopende hemel en ziet de heerlijkheid Gods. Hij ziet de troon Gods met daaromheen de boog des Verbonds en al de heilige engelen. Ook ziet hij het Lam, staande als geslacht, ter rechterhand Gods. Als Stefanus al die goddelijke heerlijkheid aanschouwt, kan hij dat hemelse gezicht niet voor zichzelf houden. Genade maakt altijd mededeelzaam. Hij begint te getuigen: *Zie, ik zie de hemelen geopend en de Zoon des Mensen staande ter rechterhand Gods (Hand. 7:56)*. Stefanus werd een ogenblik opgetrokken tot in de derde hemel. Wat hij erover zegt haalt het niet bij wat hij op dat ogenblik ervaart. Hij is één van de zeven sterren, die de Heere in Zijn rechterhand houdt. Stefanus' gelaat blinkt omdat de Zonne der gerechtigheid hem beschijnt. Dat getuigenis wordt hem echter niet in dank afgenomen. Hij wordt overschreeuwd. Ze stoppen hun vingers in de oren. Ze kunnen zijn getuigenis niet verdragen. Het klinkt hen als godslastering in de oren. Als getergde tijgers vallen ze op de zo hemels gestelde diaken aan. Door de moordlust bevangen vergrijpen zij zich aan een lief kind en knecht des Heeren en werpen hem de stad uit, buiten de legerplaats. Daar mag Stefanus de smaadheid van zijn

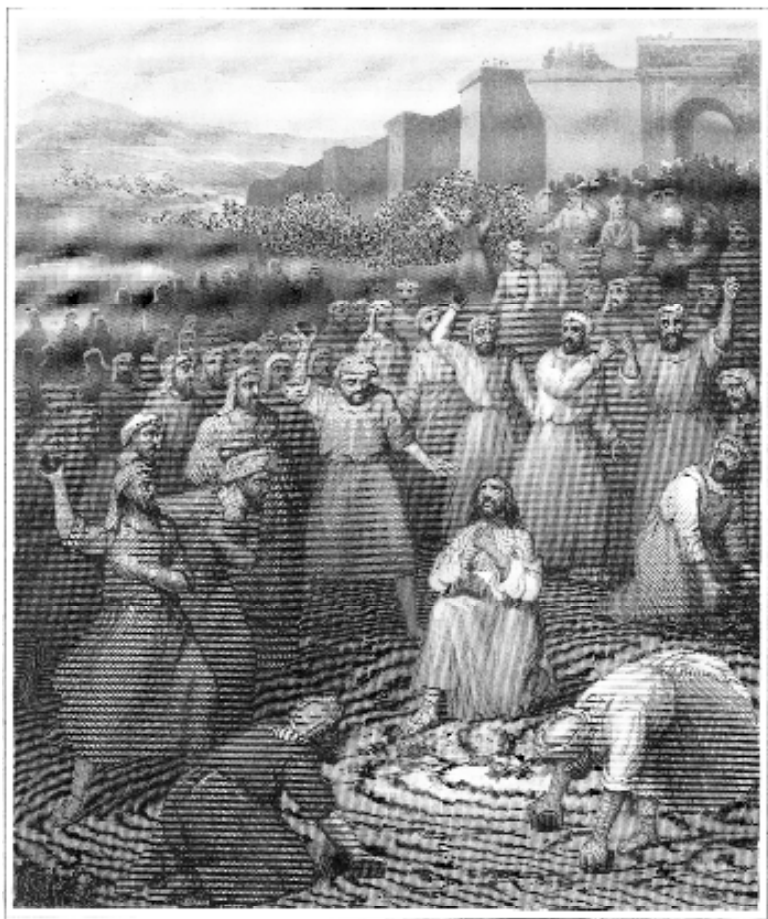
Meester dragen. *Zo laat ons dan tot Hem uit - gaan buiten de legerplaats, Zijn smaadheid dragende (Hebr. 13:13).* De stad loopt uit. Stefanus is een schouwspel der wereld geworden, aller afschriepel. Vlakbij de heuvel van Calvarie vliegen de eerste stenen door de lucht en treffen zijn lichaam. NEE! De stenen treffen het Lichaam van Christus! Christus heeft Zijn Kerk gekocht naar ziel en lichaam beide!

Stefanus' levenswerk is ten einde. Het is volbracht. In geloofsvereniging met zijn Meester, roept hij uit: *Heere Jezus, ontvang mijn geest.* Stefanus lag opgesloten in de voorbedding van Christus en in Zijn volbrachte Middelaarsarbeid. Wat Stefanus door vrije genade uitsprak, zei Christus borgtochtelijk: *Vader, in Uwe handen beveel Ik Mijn geest. Het is volbracht!*

De uitbarsting van al die ouderlingen en Schriftgeleerden kostte Stefanus -die niets anders gedaan had dan de waarheid preken- zijn leven. Voor hemzelf was dat niet zo erg, want zijn dood was een doorgang tot het eeuwige leven. Als het Sanhedrin geweten had dat zij Stefanus met al die stenen de hemel ingooiden, hadden ze zeker wat anders bedacht om hem het zwijgen op te leggen. Zij raakten evenwel Gods oogappel aan en dat doe je nooit gratis.

Saulus van Tarsen had mede een welbehagen in de dood van Stefanus, maar hij deed het in zijn onwetendheid, volgens zijn eigen getuigenis.

Dan vertoont Stefanus opnieuw het beeld van zijn Meester. Hij bidt voor zijn vijanden! Het

Stefanus gestenigd.

laatste gebed van Stefanus -*Heere, reken hen deze zonde niet toe*- is voor Saulus van Tarsen tot zijn eeuwige behoud geworden. Saulus van Tarsen lag namelijk ook opgesloten in de voorbidding van Christus. *En als hij dit gezegd had, ontsliep hij (Hand. 7:60b)*. Stefanus is in Jezus ontslapen om te ontwaken en Zijn lof te ontvouwen, Hem in gerechtigheid te aanschouwen en verzadigd te worden met Zijn goddelijk beeld. Stefanus is afgereisd naar Immanuels land, naar 't erfgoed hierboven, naar 't Vaderlijk huis. Nog vóór dat Stefanus de geest gaf, ging Jezus, zittende ter rechterhand Gods, staan, om Stefanus het goddelijk welkom toe te roepen: *Komt in, gij gezegende des Vaders en beërft het Koninkrijk dat voor u is weggelegd van voor de grondlegging der wereld*. Eeuwig thuis! Daar rusten de vermoeiden van kracht. Daar zijn de gebondenen te samen in rust; zij horen de stem des drijvers niet (Job 3:17b-18). Daar is God Alles en in allen!

Aan de lezers:

De zeer ontdekkende preek van Stefanus was voor het Sanhedrin een reuke des doods ten dode. Op andere tijden heeft God soortgelijke preken willen zegenen in een reuke des levens ten leven. Ter illustratie kunt u de preek van ds. J. Edwards over Romeinen 3:19 lezen: "Opdat alle mond gestopt worde." Dit was de preek die in 1734/35 in Northampton (U.S.A.) het middel was tot een begin van een grote opwekking. (DIE GOD LEEFT NOG! pag. 88-129).

De Prediking van Filippus

En Filippus kwam af in de stad van Samaria en predikte hen Christus (Hand. 8:5).

In Handelingen 8:1 staat dat Saulus mede een welbehagen had aan de dood van Stefanus. Saulus is op het laatste gebed van Stefanus niet direct tot bekering gekomen. Op de uitbarsting van het Sanhedrin ontstond een vervolging tegen de gemeente van Christus te Jeruzalem, onder leiding van Saulus van Tarsen. Saulus bleek een felle 'ketterjager', een inquisiteur. Hij sleepte hele christen-gezinnen voor de rechter en vervolgens wierp hij hen in de gevangenis. Velen werden verstrooid, staat er. Dat geschiedde volgens de belofte Gods: *Allen die godzalig - lijk willen leven, zullen vervolgd worden.* Als het vuur van de Heilige Geest ontstoken wordt, blijft vervolging gewoonlijk niet uit. De meeste christenen werden verstrooid naar de landstrekken van Judea en Samaria, behalve de apostelen. Wellicht hebben de vervolgers de apostelen niet durven aanpakken vanwege de bijzondere bescherming van de Heilige Geest. Of misschien waren zij omwille van de veilig-

heid wel ondergedoken. We weten het niet, wat we wel weten is dat ze in Jeruzalem bleven 'totdat de leer van het Evangelie daar genoegzaam bevestigd en verbreid zou zijn' (Kantt.).

Het stoffelijk overschot van Stefanus lag nog steeds buiten de legerplaats, onder de steenhoop bedolven, maar er waren toch enkele geloofshelden, die alle gevaren om opgepakt te worden trotseerden, de met bloed bedekte Stefanus ten grave droegen en grote rouw over hem bedreven.

In de vroeg-christelijke kerk waren er talloze geloofshelden. We kunnen er genoeg over lezen in de kerkgeschiedenis en het martelarenboek. Geloofshelden zijn christenen die hun leven veil hebben in de dienst van Gods Koninkrijk en voor de broeders. Ware broederliefde gaat tot in de dood. Valse broeders laten je rustig aan de kant van de weg doodbloeden. Dezulken staan alleen voor zichzelf en heb je moeilijkheden? Dan volgt een vrome wens: Gaat heen en wordt warm, moge God je uithelpen! Dezulken gaan door voor broeders, maar in werkelijkheid zijn het nog geen achterneven. Barmhartige Samaritanen moet je niet in Jeruzalem zoeken, maar buiten de legerplaats. De gemeenschap der heiligen wordt pas praktijk buiten de legerplaats. In de gevestigde kerken heerst altijd de rivaliteit, omtrent ambtelijke status en bediening, vanwege de vervloekte kerkelijke democratie.

De zeven diakenen zijn niet op democratische wijze verkozen, maar op een presbyteriaanse wijze, namelijk door degenen die de Heere vreesden. In de gevestigde kerk kan elke domi-

nee ambtsdragers voordragen die hij aankan, om de macht te houden. Dit wordt op grote schaal bedreven. Om die reden heb ik geen hoop meer voor de gevestigde kerken. Wie dit niet ziet en erkent is stekeblind.

Buiten de legerplaats maakt God Zijn knechten dominee-af, om de broeders te dienen. Christus is immers niet gekomen om gediend te worden, maar om te dienen en Zijn leven te geven tot een Rantsoen voor velen. Zo zijn wij ook schuldig elkaar te dienen door de liefde van Christus. Een spreekwoord zegt: *In de nood leer je je vrienden kennen*. Dat is een waarheid. Je moet eerst maar eens een zakje zout met elkaar opeten, voordat je die en gene tot vrienden maakt. Verbind je niet gelijk met degenen die zeggen: *Een verbintenis!* Kijk het eerst maar eens af. Wij leggen geen banden, dat is Gods werk. Veel mensen sentimenteren dikwijls over de band die ze met elkaar hebben, maar in veel gevallen zijn het nog geen fietsbanden. Weet u wat banden zijn? Banden en gevangenissen zullen eens beslissen wie er kinderen zijn van God.

De ware gemeenschap der heiligen ervaar ik 't meest buiten de legerplaats, onder de verstrooide schapen. De bedroefden om der bijeenkomst wil zal **Ik** vergaderen, zegt de Heere. Daar was Stefanus geen vreemde aan. Het gaat door de hel naar de hemel, door rampen en tegenspoe-den. Dat is doorgaans het deel van Gods bemin-den hier op aarde.

Wat Judas in het verborgene deed, deed Saulus van Tarsen in het openbaar, menende Gode er een welgevallige dienst mee te doen. Hele

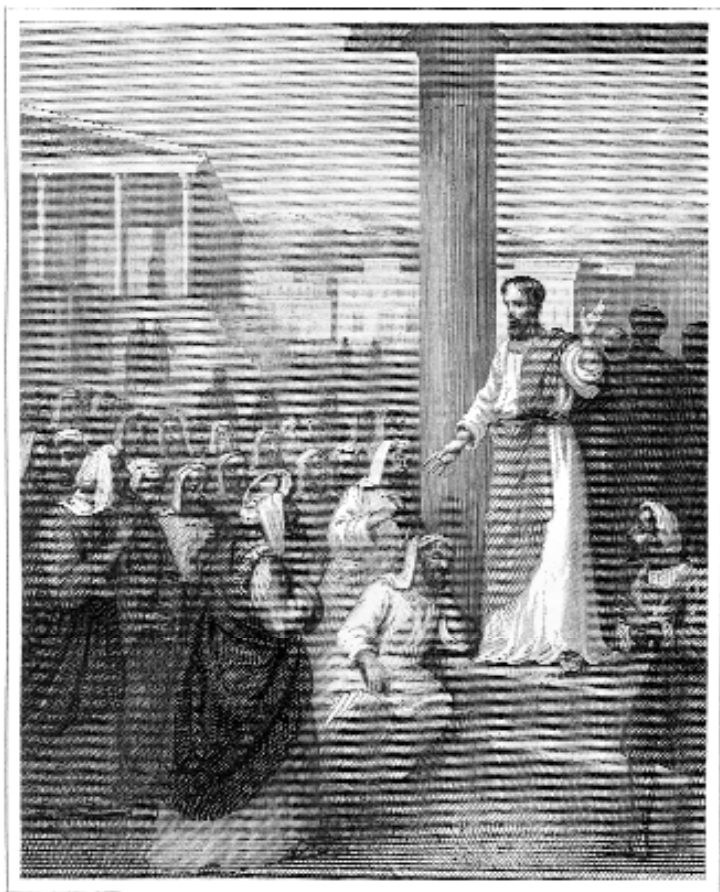
gezinnen verwoestte hij en sleepte hen in de gevangenis. In zijn eertijds was Paulus een werktuig van satan. Mede door zijn toedoen ontstond er een grote vluchtelingenstroom naar de delen van Judea en Samaria. De stad Samaria werd een groot opvangcentrum voor vervolgte christenen, net zoals Emden een toevluchtsoord was voor de vervolgte aanhangers van de 'nije leer' in de Tachtigjarige Oorlog. Nu had de verstrooiing van al die gelovigen ook een positieve kant voor de plaatselijke bevolking van Judea en Samaria, want al die verstrooide christenen begonnen zending te bedrijven. Er staat: *Zij dan nu, die verstrooid waren, gingen [het land] door en verkondigden het Woord (Hand. 8:4).*

Zeerwaarschijnlijk bevond Filippus, de evangelist, zich ook onder de vluchtelingenstroom. Ook hij behoorde tot de zeven diakenen om de arme weduwen christelijke handreiking te doen, waartoe ook Stefanus behoorde. Nu wist Filippus zich van God geroepen om de armen het Evangelie te prediken in de stad in Samaria. De orde van zending bedrijven is de apostelen beloofd in Handelingen 1:8. Eerst te Jeruzalem, dan te Samaria en tenslotte tot aan het uiterste der aarde. Dat Filippus een gelukkig voorwerp is van deze belofte, zullen we zien in het vervolg van deze geschiedenis.

Toen Filippus in Samaria gekomen was, predikte hij hen (de Samaritanen) Christus. Er staat van de verstrooiden dat zij het Woord verkondigden, maar Filippus predikte Christus. Dat is geen tegenstelling, maar wel een onderscheid. Degenen die het Woord verkondigen hadden

alleen de boeken van Mozes en de profeten. Daaruit is de Christus wel te prediken, zoals ook Paulus heeft gedaan, maar zo staat het hier niet. Zij verkondigden het Woord, zij evangeli-seerden, staat er in de grondtaal. De kruidenier, de slager, de bakker, de metselaar; zij werden allen evangelisten. Zij waren niet ambtelijk geordend, maar door de Heilige Geest gedreven.

Van Filippus staat geschreven dat hij Christus predikte, namelijk de Opgestane. Filippus was duidelijk een heraut, hij blies de bazuin des Evangeliums. Hij gaf niet zozeer het Woord door in profetische zin, maar preekte -net als Stefanus- op gezag van de Heilige Geest Christus Jezus en Dien gekruisigd. Hij preekte een volkomen Zaligmaker voor een volkomen verloren zondaar. Hij blies de bazuin te Sion. Hij sprak niet binnensmonds en preekte niet naar de mens. Hij preekte niet de weg tot Christus, maar de Persoon Zélf! Filippus deed geen water in de wijn, noch mengde hij de Wet met het Evangelie. Filippus preekte niet: "*doe dat en leef*", maar "*leef omdat Christus het gedaan heeft in uw plaats.*" Het vrije Evangelie is voor de slechtste der zondaren. Christus laat Zich uitstallen als de Vernieler der zonden, als het Brood des Levens, als Degenen Die de pers alleen getreden heeft. Christus is een gewillige Borg voor onwillige zondaren. Hij is gekomen om vijanden Zijn liefde te openbaren en hen gewillig te maken in de krijg, onder Zijn banier. Christus is het Zout der aarde, in Hem spreken wij en bewegen wij. Omdat Hij leeft, leeft de Kerk. In Hem zijn we in God verblijd, aan Hem

Filippus predikende te Samaria.

gewijd vertellen we van 's Heeren wegen. Hoe goed is Zijne heerlijkheid? Zijn majesteit? Ten top gestegen! De heerlijkheid van het Lam gaat ver boven alle schatten der aarde. Vergeleken bij de rijkdom in Christus, is het goud, geld en goed der wereld nog minder dan een hoop schroot, minder dan niet en ijdelheid. Christus overtreft alle koningen, Hij is een enig Koning. De ganse aarde ligt aan Zijn voeten onderworpen. Hij is Profeet, met alle wijsheid bekleed. Hij is Priester in eeuwigheid, naar de ordening van Melchizedek. Hij is Koning der koningen en Heere der heren, alle macht hebbende in hemel en op aarde. De dorstigen geeft Hij te drinken uit de Fontein des Levens. Hij waakt over Zijn kudde in de verstrooiing. Hij is het Die u Zijne vriendschap biedt. Komt allen, gij dorstigen! Komt tot de wateren en gij die geen geld hebt, komt, koopt en eet, zonder prijs, wijn en melk! Hoeren van Samaria! Hier is Christus, geheel voor u. Tast toe en zondig niet meer! Tollenaren van Samaria! Kom uit uw vijgeboomen, want Christus wil heden in uw huizen blijven. Bezetenen van de duivel te Samaria! Ik gebied u in de Naam des Heeren Jezus uw prooi te verlaten en niet weer in hen te komen. Kreupelen en verminkten te Samaria, goud en zilver heb ik niet, maar wat ik heb geef ik u in de Naam van Christus, de Opgestane Levensvorst. Sta op, neem uw bed op en wandel!

Dat was het wat Filippus predikte.

De waarachtige bekering bleef niet uit. De Heilige Geest blies de Geest des levens in het dal dorre doodsbeenderen van Samaria. Een grote opwekking was het gevolg. Er wordt in

Handelingen 8:6 over een meervoud gesproken, namelijk over 'scharen'. De massa kwam tot bekering. Nu de enkeling, toen massa's. En dan die eendracht in Christus, om jaloers op te worden! Er waren bijna geen onbekeerde mensen meer in Samaria. Daarop ziende mogen wij wel verzuchten: *Ontwaak, Noordenwind en kom, gij, Zuidenwind, doorwaai mijn hof, opdat Zijn specerijen uitvloeien! (Hoogl. 4:16).*

Vele waarheidstrijders claimen een eventuele opwekking, omdat zij trompetteren de waarheid altijd zuiver te hebben gehouden, maar God komt nooit daar, waar men meent de breuk van Jozef te boven te zijn. Een opwekking geschiedt doorgaans op de slechtste plaatsen. Christus laat Zich prediken in de afgodische stad Samaria. Eertijds hadden de Samaritanen Jezus en Zijn discipelen geweerd, waarop Johannes en Jacobus de Heere Jezus voorstelden om vuur van de hemel te laten komen en Samaria met de grond gelijk te maken. En nu laat Christus hier het Evangelie met vrucht verkondigen. Daar hadden die Samaritanen het toch niet naar gemaakt? Nee, maar daar hoeft je geen Samaritaan voor te zijn. We zijn allen uit de lendenen van Adam voortgekomen en voor God verdoemelijk. God zoekt geen aansluiting bij de mens. Hij neemt redenen uit Zichzelf en daarom worden er mensen bekeerd, omwille van de verdiensten van Christus. Om die reden is ook de Samaritaanse vrouw tot bekering gekomen en op haar getuigenis kwam heel de stad Sichar tot bekering. Het zaad van het Evangelie in Samaria is dus niet gezaaid door de Joden, maar door bekeerde Samaritanen.

Christus was Filippus al voorgegaan. *En Hij moest door Samaria gaan (Joh. 4:4).*

In Samaria is het fundament der zaligheid door Christus Zélf gelegd in de bekering van de Samaritaanse vrouw en de lieden uit Sichar. Een profeet is niet geëerd in zijn vaderland. De verwerping van de Messias had voor de Joden wel ernstige consequenties. Christus is geslagen in het huis van Zijn liefhebbers. Hij is gekomen tot het Zijne, maar de Zijnen hebben Hem niet aangenomen, maar die Hem aangenomen hebben heeft Hij macht gegeven kinderen Gods te worden, namelijk, die in Zijn Naam geloven. Daarom is de kandelaar deels van Jeruzalem naar het vrijzinnige Samaria verplaatst en vervolgens uitgebreid naar het heidense Morenland, middels het getuigenis van de Moorman. Opdat de profetie in vervulling zou gaan: *“Morenland zal zich haasten zijn handen tot God uit te strekken (Ps. 68:32).* Doch daarvan straks meer.

Eerst mocht Filippus de banier van het Evangelie in Samaria oprichten en bouwen op het fundament dat reeds gelegd was. De eerste bekeerling in Samaria was een vrouw, een hoer (Joh. 4). De eerste mens die in de zonde viel was ook een vrouw, de moeder aller levenden. God herstelt altijd eerst daar, waar de breuk geslagen is. Samaria was na Johannes 4 een evangeliste rijker. Op haar getuigenis kwam -zo zeiden we reeds- heel de stad Sichar tot bekering. En nu kwam heel Samaria tot het geloof in Christus op de prediking van Filippus.

Eendrachtiglijk hielden de gelovigen in Samaria zich aan hetgeen Filippus gepredikt had. Ze

hielden het bij de voorschriften van het ware geloof vervat in de beloften van het Evangelie. Geloven is geen activiteit, maar is gericht op Christus en Zijn beloften, waarin de ziel rust en vrede vindt met God. De vruchten des geloofs openbaren zich evenwel in goede werken, maar zodra het moet, is er niemand die het doet. Een boom brengt geen vruchten voort op commando. Wettische bomen hebben wel veel blad, ja, allemaal blad en hier en daar een plastic appeltje. Een boom is pas vruchtbaar als hij geplant is in vette grond bij ene stroom. *Die op Zijn tijd met vruchten is beladen, wel sierlijk pronkt met onverwelkte bladen. Hij groeit zelfs op in ramp en tegenspoed. Het gaat hem wel, 't gelukt hem, wat hij doet.* Men moet mij maar eens vertellen wat een tak aan zijn vruchten doet. Helemaal niets. Zo is het ook met Gods kinderen. Zij brengen uit zichzelf geen goede werken voort. *Uw vrucht is uit Mij gevonden*, zegt Christus in Hosea 14 vers 9. Wie is dan de Boom? Dat is Christus. Hij de Wijnstok en wij de ranken. Wat kan een rank van zichzelf? Alleen maar verdorren en verrotten. Hij is afhankelijk van de sappen die de Wijnstok hem geeft. Al die wettische drijverij baart alleen maar stinkende vruchten. Filippus predikte Christus, de Gekruisigde, de Opgestane. Zulk een prediking zal God niet ledig doen wederkeren. In Samaria heerste eenheid en heiligheid. *Eén lichaam is het en één Geest, gelijkerwijs gij ook geroepen zijt tot één hoop uwer roeping; één Heere, één geloof, één doop, één God en Vader van allen en over allen (Ef. 4:4-6).* Al die bekeerde Samaritanen leefden volgens de volmaakte

Wet der vrijheid. Wat is de volmaakte Wet der vrijheid? Dat is het Evangelie in haar volheid. Dat is geloven in Hem, Die de pers alleen getreden heeft. Dat is Hem zien, zoals de discipelen Hem zagen op de berg der verheerlijking. *En zij zagen niemand anders dan Jezus alléén!* Dat is een leven door het geloof alleen in gemeenschap met God in Christus.

De menigte was dus eendrachtig in geloof en belijdenis, als een ware vrucht van Pinksteren. Er was geen twist, geen tweedracht, geen scheuring, geen afscheiding. Het leven kan immers met het leven niet twisten. Er heerste ook geen dwaling, want Filippus predikte de zuivere leer en vermengde de Wet niet met het Evangelie. Die mensen werden dus goed gebakerd. Wedergeboren zielen die niet goed (wet-tisch) gebakerd worden, zijn doorgaans bedorven in de leer voor hun hele leven. *Altijd dwalen zij met het hart, en zij hebben Mijn wegen niet gekend (Hebr. 3:10).*

In Jeruzalem heerste echter wel twist en tweedracht, omdat de vrome godsdienst het levende Kind wilde overheersen en het zwijgen opleggen. De aarde kwam het Kind te hulp, in dit geval Samaria. Filippus kon zijn woorden beter kwijt aan die heidense Samaritanen, dan aan de godsdienstige Joden. Heidenen komen in de regel radicaler tot bekering dan godsdienstige mensen. De eersten zijn doorgaans veel helderder in de kennis van Christus dan de laatsten. Uitzonderingen bevestigen de regel, kijk maar bij Paulus.

De prediking van Filippus ging gepaard met tekenen en wonderen. Onreine geesten werden

uitgeworpen, vele geraakten en kreupelen werden genezen. Kortom, er was een grote blijdschap in de stad, want *de vrucht des Geestes is liefde, blijdschap, vrede, lankmoedigheid, goedertierenheid, goedheid, geloof, zachtmoedigheid, matigheid. Tegen de zodanigen is de Wet niet (Gal. 5:22-23)*. Het gaat hier over **de vrucht** des Geestes en niet over **de bediening** des Geestes, waardoor ook Stefanus gepreikt heeft. De vrucht en de bediening des Geestes worden in onze dagen veel met elkaar vermengd en vereenzelvigd en aan de persoon in kwestie opgehangen. Stefanus sprak door de bediening des Geestes de Wet in zijn verdoevende kracht. Dat werd die man niet in dank afgenomen. Het kostte zijn leven. Preek je Wet en Evangelie conditioneel, dan loop je nooit het gevaar je naam, baan en/of traktement te verliezen. Filippus sprak door de bediening des Geestes met zalving en de vrucht was zijn gehemelte zoet. De uitwerking van de rechte prediking kan tweeërlei zijn.

1. Een reuke des doods ten dode, zoals onder de preek van Stefanus. 2. Een reuke des levens ten leven, zoals onder de preek van Filippus. Hetzelfde Woord, dezelfde bediening, dezelfde Geest, maar toch tweeërlei uitwerking. Onder Stefanus wekte de preek grote vijandschap op en onder Filippus' prediking was er sprake van een grote geestelijke opwekking. De hoorders onder Stefanus vertraden het bloed van Christus door eigen schuld en onder de prediking van Filippus werd de menigte door genade gezaligd. O, geliefde lezers, wat is er genade voor nodig om alles in bijbels licht te zien.

Tegenwoordig zou men Stefanus brandmerken als een botte-bijl prediker en Filippus prijzen als een man die zijn roeping verstond. Wat dat betreft is het bedroevend gesteld in de huidige gevestigde kerken. Waar is de gave des onderscheids? Waar wordt er nog met autoriteit van de Heilige Geest gepreekt? Of is men van mening dat het in onze dagen beter met de kerk gesteld is dan in Stefanus' dagen? Is er dan geen verwachting meer? Niet van de kerk(en), o nee, vergeet het maar! Ook niet van de schrijver van dit boekje. Er is alléén verwachting bij God vandaan. Hoor maar: *Alzo zegt de Heere HEERE: Ziet, Ik wil aan de herders, en zal Mijn schapen van hun hand eisen, en zal ze van het weiden der schapen doen ophouden, zodat de herders zichzelf niet meer zullen weiden; en Ik zal Mijn schapen uit hun mond rukken, zodat zij hun niet meer tot spijs zullen zijn. Want zo zegt de Heere HEERE: Ziet, Ik, ja, Ik zal naar Mijn schapen vragen, en zal ze opzoeken (Ezech. 34:10-11).* Zie hier, de vervulling van deze profetie in Samaria. De Heilige Geest stortte een overvloedige regen uit over Samaria. Het wachten is nu op de massale bekering der Joden. Bidt om de vrede van Jeruzalem! Totdat de volheid der heidenen zal ingegaan zijn, alzo zal geheel Israël zalig worden. De prediking van Filippus staat in het kader van de volheid der heidenen. Wat zullen ze daar in Samaria Gode Psalmen gezongen hebben, wellicht Psalm 87:1-2.

*Zijn grondslag, zijn onwrikb're vastigheden
Heeft God gelegd op bergen, Hem gewijd;*

*De HEER', die Zich in Sions heil verblijdt,
Bemint het meer dan alle Jakobs steden.*

*Men spreekt van u zeer herelijke dingen,
O schone stad van Isrels Opperheer.
'k Zie Rahab, ik zie Babel, tot Uw eer,
Bij hen geteld, die mijne grootheid zingen.*

De bekering van Simon de tovenaar

En Simon geloofde ook zelf, en gedoopt zijnde, bleef gedurig bij Filippus; en ziende de tekenen en grote krachten, die er geschiedden, ontzette hij zich (Hand. 8:13).

Onder de rechte prediking mengt *schijn* zich altijd met *zijn*, ook in Samaria. Simon de tovenaar komt namelijk ook tot het geloof. Filippus hield Simon de tovenaar aanvankelijk voor bekeerd, totdat Petrus er aan te pas komt en de huichelaar ontmaskert.

Simon de tovenaar, wat was dat eigenlijk voor een mens? Je zou hem met Rostelli kunnen vergelijken, de man die in onze dagen zijn duizenden verslaat en de zinnen betovert. De kerken hebben het af laten weten, de man kan gewoon zijn gang gaan. Blijkbaar zijn er geen ambtelijke Davids meer die de strijd met deze Goliath aandurven.

Menig predikant zit met zijn staart tussen zijn benen in zijn eigen kerkelijke hoekje en geeft zo nu en dan een kanselboodschap dat het allemaal toch zo bergafwaarts gaat of dat God niet meer werkt. Ook hoor ik velen kermen: "Was

ds. Kersten er nog maar", en noem al die onzin maar op. Zulke klagers klagen wel steen en been, maar hebben er dikwijls behagen in de Bruid haar lieflijke gestalte te ontnemen. Steenen-been klagers hebben doorgaans ook het lef niet hun zwaard te wetten of hun boog te spannen in eenvoudigheid, om de tovenaars en de godslasteraars in de Naam des Heeren te verhouwen. O, waar zijn de onverschrokken kerkleiders van weleer? Ze zijn er niet, echt niet. De schapen zijn verstrooid en dolen op de bergen en in de dalen, zonder herder. Gelukkig hebben we toch één Goede Herder. Hij stelt Zijn leven voor de schapen. Aan die ene Goede Herder heeft de kudde genoeg. Het is een volkomen Herder. Hij geeft Zijn schapen het eeuwige leven en het minste lammetje zal niet verloren gaan, daar staat Hij Borg voor.

De volwassen schapen worden wel opgeleid en bekwaamgemaakt om de goede strijd des geloofs te strijden. De Goede Herder houdt er geen luie kudde op na. Hij zorgt ervoor dat ze allen een taak hebben, want de kudde is geroepen om lammetjes voor Zijn Koninkrijk voort te brengen. Nu een vraag: wie geeft de schapen te eten? De Herder! En wie de lammetjes? Goed zo, de schapen! Daarom staat er dat de Goede Herder de zogenden (niet de zuigenden) zachtjes zal leiden. Opdat ze vruchtbaar zullen zijn in Zijn wijngaard.

Filippus wordt op een bijzondere wijze geleid door de Geest des Heeren. Dezulken zullen altemaal tweelingen voortbrengen en onder dezelve is geen jongeloos (Hoogl. 6:6).

We worden dus niet aan deze zijde van het graf

van de strijd ontheven, hoewel onze dierbare Meester weleens zegt of laat blijken: *Rust een weinig want de weg zou voor u teveel zijn.* Een rechtgeaard schaap komt doorgaans in de inleving echter niet verder dan een lammetje. Geen nood! De Opperherder draagt de lammetjes immers in Zijn sterke armen en vergadert hen in Zijn schoot. Dan mag de vermoeide ziel weleens uitroepen: *Hier wordt de rust geschonken, het vette van Uw huis gemaakt, een volle beek van wellust maakt, hier elk in liefde dronken.*

De prediking van Filippus ging evenwel gepaard met enige beroering, want vele Samaritanen waren met onreine geesten bezet en op de prediking van Filippus werden deze onreine geesten uitgeworpen, waarbij zij nogal wat kabaal maakten. De duivel vertrekt nooit van harte. Altijd waar God Zijn Kerk bouwt, probeert de duivel met een hoop herrie of listige omleidingen wanorde te stichten. Vanuit de historie weten we echter dat tijdens grote opwekkingen sommige mensen in een soort geestesextase vervielen, waarbij allerlei kreten en brullen werden geuit. Dat is nu typisch het werk van de duivel. Anderen vervielen weer in een ander uiterste en veroordeelden de hele opwekking als zijnde werk van de duivel. De gebroeders Erskine hebben -omtrent de opwekkingen onder George Whitefield- zich daaraan ook schuldig gemaakt. Ook hield ds. Th. van der Groe de opwekking in Nijkerk in zijn dagen voor verdacht. Dat er altijd kaf onder het koren is, komt ook in Samaria openbaar, maar daarom blijft koren nog wel koren. Wij mogen nooit het kind met het badwater weg-

werpen. We zijn geroepen verblijd te zijn met de blijden. *En daar werd grote blijdschap in die stad (Hand. 8:8).*

De mensen waren in God verblijd door het geloofsgevoel van de vergeving der zonden. Blijdschap en vrede in God zijn vruchten van de vergeving der zonden. Dan springt de ziel op van vreugde. De blijdschap op de vergeving der zonde is een eeuwigdurende blijdschap. *Die blijdschap zal dan onbepaald, door het licht dat van Zijn aan'zicht straalt, ten hoogste toppunt stijgen.*

Voordat Filippus in Samaria predikte, kenden de mensen aanvankelijk ook een blijdschap door verrukking der zinnen, als gevolg van de toverij door Simon de tovenaar.

Wat deze man precies voor toverijen gedaan heeft is niet met zekerheid te zeggen. Hij *pleegde toverij en verrukkende de zinnen des volks van Samaria, zeggende dat hij wat groots was*, staat er.

Bekeken vanuit de godsdienst is toverij een kunst om bovennatuurlijke dingen te doen. Een tovenaar gebiedt over sterren, wolken en winden; over dieren en planten; over de machten die in het menselijk leven ingrijpen en die hij naar willekeur schadelijk of onschadelijk kan maken. Ziekte, liefde of andere uitkomsten, hij kan ze opwekken of doen verdwijnen. De kracht om deze dingen te doen heeft hij van de duivel en geschieden onder Gods toelating. De duivel moeten we geen macht toekennen buiten Gods toelating. Het is Christus alleen, Die alle macht heeft in hemel en op aarde. In dat licht heeft de duivel geen enkele macht. Ik

hoorde dat er in Zuid-Afrika een tovenaars was die door zijn stem mensen kon doden. Iemand die wedergeboren was, kon hij echter niet doden. U ziet dat de macht van de duivel begrensd is, zelfs door de macht van de gelovigen. Simon de tovenaars heeft met zijn toverpraktijken zeer waarschijnlijk veel geld verdiend, zoals ook Rostelli zeer veel geld verdient met zijn toverpraktijken. Simon de tovenaars toverde -naar ik geloof- geen konijn uit een stofdoek, daarmee valt niet zoveel te verdienen. Hij was geen clown, geen dorps-goochelaar en speelde mijns inziens ook geen poppenkast. Hij verrukte de zinnen van het volk, staat er. Simon de tovenaars bracht de mensen in een soort transcendentie.

Het is haast zeker dat zijn toverijen voortkwamen uit de duistere wereld van de magie. Magie is een soort van toverij dat met behulp van geheime, bovennatuurlijke krachten tot het gewenste resultaat leiden, onder één voorwaarde: je moet erin geloven, anders werkt het niet. Als je erin geloofde, kon Simon je wel van een chronische hoofdpijn verlossen, of zelfs van een tumor. Zulke toverdokters zijn er nog. Bij zulke tovenaars is genezing altijd op hetzelfde moment gewaarborgd. Garantie krijg je echter tot de deur.

Toch geloof ik dat Simon de tovenaars iets anders praktiseerde dan kwalen genezen. We lezen immers dat met de komst van Filippus er nog vele kreupelen en bezetenen in Samaria waren. Simon de tovenaars hield de massa dus met wat anders bezig. Het is haast zeker dat Simon de tovenaars een hypnotiseur was. Een

hypnotiseur kan je onder hypnose brengen, je wil ontnemen, je betoveren en benevelen. Ik stel me voor dat het optreden van Simon de tovenaars massaal bezocht werd. Schouwburgen waren in die dagen nog niet zo in trek, dus is het aannemelijk dat hij in het openbaar optrad op het marktplaats van Samaria. Ik geloof niet dat die man in zijn eentje toverde. Hij verrukte de zinnen van de massa. Het volk was intensief bij zijn toverijen betrokken. Tijdens zijn optreden bracht hij het volk onder hypnose. Die mensen verloren de macht over zichzelf en waren aan zijn willekeur overgeleverd. Volgens kon hij met die mensen doen wat hij maar wilde. Zijn toverijen waren vooral strekend voor het onzedelijke vlees. Te gruwelijk om over te spreken. In de kanttekeningen staat dat hij leider was van de gruwelijke sekte der Simonianen. Ook gaf hij zichzelf uit voor een soort god, *zeggende dat hij wat groots was*. Simon de tovenaars publiceert schaamteloos hetgeen van nature in ons aller hart leeft. In het paradijs hebben we ons door de duivel laten verleiden als God te willen zijn, kennende het goed en het kwaad. God van de troon en wij erop. Vanwege onze diep gevallen staat willen we van betekenis zijn, iets groots zijn, als een god vereerd worden. Als het reformatisch intellectueelisme geen status in de maatschappij kan bereiken, dan toch zeker wel in de kerk. Gelukkig volk dat aan al die godonterende hoogmoed ontdekt is geworden en in beginsel eraan gestorven is.

Simon de tovenaars verdiende grof geld met zijn

toverijen. Als een Tetzal ging hij door Samaria. Als het geld in 't kistje klinkt, 't zieltje in de hemel springt. Deed men een duit in de collectszak van Simon de tovenaars, dan kreeg men er echter een onreine geest voor terug.

O, gij uitzinnige Samaritanen! Wie heeft u betoverd? (Gal. 3:1).

Ja, dat wisten ze wel. Simon de tovenaars! Die man kon zo emotioneel op je gemoed praten, dat je portemonnee vanzelf openging. Al biechtte je al je vuile was bij Simon op, praatte hij je voor een willekeurig bedrag de hemel in. Al zijn diensten deed hij á contant, want als de biechtvoorstelling was afgelopen, ging Simon met zijn hoed in het rond om de mensen het geld uit de zakken te kloppen. De man wist de Samaritanen zodanig te betoveren dat ze hem op de handen droegen.

Van klein tot groot hingen zij hem aan en kenden hem goddelijke eer toe. De menigte hield hem voor een grote kracht Gods. Dan moet je toch wel wat in huis hebben om de massa te hypnotiseren. Ach, de mens is net een kudde-dier. Er is echt niet zoveel voor nodig om de mensen te laten geloven het niet te weten en het toch te zijn. De massa vindt zoiets verrukkelijk. Het gaat er als koek in! Al die betoverde mensen gingen natuurlijk hard aan de slag om hun huizen met bezemen te keren en te reformeren. Maar ja, de duivel gaat nooit lang op vakantie, want in al die witgepleisterde huizen, keerde hij met zeven duivelen terug. De situatie werd met de dag slechter. Al die arme zielen waren aan de willekeur van één dwaas overgegeven, beroofd van geld en goederen en een

hart waarin de hel regeerde.

Samaria was dus een stad vol godvergeten goddelozen, maar voor de Heere Jezus niet te slecht. Christus is immers te Zijner tijd voor de goddelozen gestorven (Rom. 5:6). Samaria was blijkbaar een stad vol met uitverkoren goddelozen. Aan de godonterende situatie in Samaria kwam radicaal een einde door de prediking van Filippus. De prediking van Filippus droeg vrijwel direct vrucht. Ja, want die man begon direct met Christus. Filippus begon niet met veren plukken, niet met buitenkant-reformatie, maar met het Lam Gods te verkondigen, Dat de zonde der wereld op Zich genomen heeft. Als de Heilige Geest dat toepast vallen de veren er wel vanzelf af. Nou hadden die Samaritanen niet zoveel vrome veren, dus van vijandschap was er nauwelijks sprake. Die mensen voelden zich door en door goddeloos, konden nooit meer zalig worden en dat rechtvaardig. Voor dezulken is het Evangelie een blijde boodschap! Ik weet het uit mijn eigen leven. Al hun bidden op de berg Gerizim had niets geholpen. Simon de tovenaars bleek uiteindelijk een duivelskunstenaar, want ondanks al zijn toverijen was de ellende alleen nog maar erger geworden. Door zijn hypnose waren er veel mensen bezeten met onreine geesten, er waren vele geraakten en vele kreupelen. Heel de stad Samaria was aan de ellende overgegeven. 't Was ook eigen schuld, dat wisten ze goed. Ze zaten gevangen in ijzeren tangen van dood, hel en duivel. Geen hoop en geen uitkomst.

Toen kwam Filippus al die gevangenen vrijheid te verkondigen, in het bloed des Lams. Dat zal

toch een eeuwig wonder voor die mensen geweest zijn! Of hebt u er geen kennis aan? Het Woord deed kracht, want God wrocht mede. Het zaad viel grotendeels in de goede aarde en het schoot wortel. Al die mensen ontwaakten uit hun dodelijke hypnose door de levendmakende kracht van de Heilige Geest. Velen kwamen tot bekering en het geloof in Christus en werden gedoopt, beiden, mannen en vrouwen. De sterkgewapende moest zijn prooi loslaten, want er was er Eén gekomen, Die sterker was dan hij. Dat de duivel zo listig is als een slang, komt ook in Samaria openbaar. Simon de tovenaer komt namelijk ook tot het geloof, overtuigd zijnde van de waarheid van het Evangelie. Als de Heilige Geest met autoriteit spreekt, heeft God alle gewetens mee, gewillig of geveinsd. Waar Christus heerst door Zijn Geest, onderwerpt de duivel zich aan Zijn gezag. De bekering van Simon de tovenaer leek zo echt, dat Filippus hem doopte. Mis, Filippus! Ja, dat was mis. Toch wil ik er wat over zeggen. Uit de aard der liefde is het duizend maal beter in zo'n geval te dwalen, dan een klein schaapje van Christus te ergeren of te verwerpen. De kerk is dus feilbaar wat betreft haar oordeel ten aanzien van schijn en zijn. God alleen is de Kenner der harten en kent degenen die de Zijnen zijn. Ik wil hier niet mee zeggen dat de Kerk niet geroepen is om de geesten te beproeven of ze uit God zijn, naar het evangelisch en apostolisch bevel (1 Joh. 4:1). Stefanus mocht dat bevel beoefenen, hetgeen heden ten dage op grote schaal wordt nagelaten, omdat men een naam en/of traktement te verliezen heeft.

Stefanus' naam (=kroon) was echter vergaan, want hij had zijn kroon geworpen voor de voeten van het Lam, met een eeuwige lofprijzing: *Door U, door U alleen, om het eeuwige welbehagen!*

De doop van Simon de tovenaarsleerling levert echter het bewijs dat de baptisten -die alléén de volwassendoop erkennen op grond van persoonlijk geloofsgetuigenis- dwalen en geen goed zicht hebben op het verbond, met haar in- en uitwendige kinderen. Zij hebben het verbond feitelijk een labadistische lading gegeven, maar dat heeft Petrus nooit bedoeld te zeggen op de Pinksterdag, met de woorden: *Want u komt de belofte toe, en uw kinderen, en allen die daar verre zijn, zovelen als er de Heere onze God toe roepen zal (Hand. 2:39).*

God wil in de gevestigde kerk verbondsmatig handelen. Dat wil zeggen dat God in het kader van het verbond de doopbelofte aan elk verbondskind vermaakt, maar aan een bepaald deel toepast. Als de verbondsbelofte verworpen wordt door ongeloof, volgt de verbondswraak. Dopen doe je niet kosteloos. Het is goddeloos omtrent de Doop te zeggen: baat het niet dan schaadt het ook niet. Als Gods belofte verworpen wordt door ongeloof, schaadt het dubbel, want degenen die de weg geweten hebben en niet hebben bewandeld, zullen met dubbele slagen geslagen worden.

Het genadeverbond is echter niet iets waar de mens mee kan werken, in de zin van onderhandelingspartner te zijn. Verbondssluiting geschiedt altijd door twee partijen. Het genadeverbond is niet gesloten tussen God en de

mens, maar tussen de Vader en de Zoon. Christus is als tweede Adam, Hoofd van het genadeverbond, Die de Zijnen representeert, vertegenwoordigt.

Elk verbondskind heeft plichten, namelijk om zich te bekeren en God op Zijn Woord te geloven. Verbondskinderen delen in de zegeningen van het verbond, ook in uitwendige zin. God is geen karig God, ook niet voor onbekeerde verbondskinderen. We zien dit bij de tien melaatsen, waarvan er maar één God de eer gaf. De andere negen mochten hun genezing evenwel behouden. Hun genezing staat in het kader van de uitwendige zegeningen van het verbond, waarvan Christus de Verwerver is. Onbekeerde verbondskinderen leven -wat hun tijdelijke leven betreft- bij de gratie van Christus, maar als zij zich niet bekeren, zal de verbondszegen veranderen in de verbondswraak, wat uiteindelijk zal resulteren in hun eeuwige verdoemenis. Het ware beter nooit de weg der gerechtigheid geweten te hebben, dan als een onbekeerd verbondskind te moeten sterven. *Bekeert u, bekeert u, van uw boze wegen, want waarom zoudt gij sterven, o huis Israëls? (Ezech. 33:11b).* God heeft geen lust in de dood van de goddeloze, maar daarin dat hij/zij zich bekere en leve.

Verbondskinderen hebben ook rechten, namelijk om te pleiten op het verbond, dat van geen wankelen weet. De Doop is daarom geen zandgrond, maar een pleitgrond. Het verbond met Abraham Zijn vrind, bevestigt Hij van kind tot kind, tot in het late nageslacht.

Het voorhangsel is dus niet alleen voor de

Joden gescheurd, ook voor de heidenen. Beiden hebben Abraham als een vader, daarom wordt hij de vader aller gelovigen genoemd. Bovendien is Abraham niet besneden voor zijn geloof, maar nadat hij tot het geloof gekomen was. Abraham geloofde, terwijl hij nog in de voorhuid was. Zo is hij ook de vader van al de gelovigen uit de heidenen. Ismaël, uit de heidense Hagar geboren, was ook een verbondskind, hoewel uitwendig, moest hij toch besneden worden.

Verbondskinderen kunnen dus verloren gaan, zelfs bij hopen. Het sacrament op zich redt niet van de dood. In onze dagen overheerst het verbondsautomatisme in bepaalde kringen. Door de Doop rekent men zich dan tot een kind van God en daarom gaan dezulken aan het Avondmaal en vanzelfsprekend gaan zij dan ten hemel. Die mensen kunnen alleen maar optellen, dat gaat van beter naar best, maar aftrekken wordt alleen op Jezus' school geleerd. *Hij moet wassen en ik -zegt Johannes de Doper- moet minder worden.*

Van Simon de tovenaarskinder staat er verder geschreven dat hij gedurig bij Filippus bleef. Een echte volgeling van Jezus, zou je zeggen. Qua schijn overtrof deze man de rijke jongeling, want de laatste ging bedroefd heen, toen het op het volgen van Jezus aankwam. Filippus kreeg er een helper bij. Van tovenaarskinder tot dopeling. Van hypnotiseur tot evangelist. Aardig klinkende boektitels. Ja, en ik denk dat Simon zelf geloofde dat hij geloofde, alleen had die man er geen erg in dat hij nu zelf gehypnotiseerd was door de duivel. Hij had een gedaante van godzaligheid,

maar had de kracht derzelve verloochend (2 Tim. 3:5).

De duivel wordt wel de aap van God genoemd. Ik zou het zo niet zeggen, want in de Bijbel kan ik dat niet vinden, wel dat God een God is Die de goddelozen rechtvaardigt. Goed, je moet elkaar niet aan bepaalde terminologieën ophangen, want dat de duivel het werk Gods geweldig kan imiteren, zal niemand betwijfelen. Filippus houdt Simon echt voor bekeerd en doopt hem in de Naam des Vaders, en des Zoons en des Heiligen Geestes. Dat is wat! Ja, de duivel is de beste imitator. En die man gedroeg zich aangenaam en nederig, want ziende de tekenen en wonderen die Filippus deed, ontzette hij zich daarover. Simon had wel getoverd en de mensen onder hypnose gebracht, maar de grote krachten die Filippus deed, wekten zelfs bij de duivelskunstenaar grote verbazing. Hij was ervan onder de indruk. Filippus heeft als het ware met apostolische bediening in Samaria gewerkt. Net als Stefanus was hij ook één van de zeven diakenen, waarvan geschreven staat, dat zij vol waren van de Heilige Geest. In veel gevallen zijn diakenen niet meer als bladvulling van de kerkenraad. 't Is een wonder als het anders is. Zelfs ouderlingen en predikers kunnen niet in de schaduw staan bij Filippus, de evangelist. Dat is op zich geen schande, want God heeft naar Zijn soeverein welbehagen een iegelijk van Zijn knechten en kinderen onderscheiden gaven medege-deeld. Ik wilde slechts wijzen op *het vol zijn met de Heilige Geest* ten aanzien van diakenen! Diakenen behoren dus levende getuigen

van Christus te zijn. Ook het ambt aller gelovigen staat in dat kader.

Dat Simon de tovenaarskinder alleen 'van de kroeg tot de kerk bekeerd' was, zal uit het volgende blijken.

Als nu de apostelen, die te Jeruzalem waren, hoorden dat Samaria het Woord Gods aangenomen had, zonden zij tot hen Petrus en Johannes (Hand. 8:14).

Petrus en Johannes kwamen op visitatie om de gemeente te Samaria te institueren en sommigen in het ambt te bevestigen. Daarvoor was toen de bijzondere gave van de Heilige Geest nodig. De apostelen gaan om die reden in het gebed en smeken of de bekeerde Samaritanen ook de Heilige Geest ontvangen mochten. Dat betekent niet dat degenen die tot het geloof gekomen waren zonder de Heilige Geest waren. Waar de apostelen om baden, betrof -zo zeiden we reeds- de bijzondere gaven van de Heilige Geest, waarmee sommigen bedeed werden, zodat zij ambtelijk konden functioneren in de gemeente van Christus en macht ontvangen om tekenen te doen en in vreemde talen te spreken.

In het ontvangen van de Heilige Geest zijn alle zegeningen opgesloten. Dat geldt in het bijzonder voor de ambten, maar in het algemeen ook voor het ambt aller gelovigen. Het was Filippus echter niet gegeven om door handoplegging de Heilige Geest te geven, die macht was alleen de apostelen toebedeeld. De apostolische tijd is in die zin uniek te noemen, want ook daarna is die macht de kerk niet meer gegeven. Sommigen

pretenderen van wel, maar het is ons voorzegd dat in het laatste der dagen er vele valse christussen zullen opstaan. Geloof ze niet!

Wat de apostelen door genade deden wilde de tovenaars voor geld kopen. Zijn duistere praktijken hadden hem veel geld opgeleverd en nu deed hij een bod op de apostolische macht, namelijk om door oplegging der handen de Heilige Geest te geven. Simon de tovenaar -die zich eertijds al had uitgegeven iets groots te zijn- wilde de apostelen manipuleren door hen met een geldsom om te kopen. Hieruit blijkt duidelijk dat de man geen genade had, maar alleen zichzelf bedoelde. Nog erger, hij wilde deze macht kopen om zichzelf als een soort god te profileren. Ook bleek hieruit dat hij geen enkel ontzag had voor de apostelen van Christus, maar de oplegging der handen als een soort goddelijke toverij zag. Hij wilde de apostelen evenaren, *om iets te zijn!* Het was de tovenaar alleen om de macht te doen en niet om de gave des Heiligen Geestes zélf te ontvangen. Door de apostolische macht met geld te willen kopen, stelde hij ook de apostelen in diskrediet, alsof ook zij die macht door een som gelds hadden ontvangen. Door zijn aanbod stelde hij niet alleen de apostelen in een kwaad daglicht, maar heel de christelijke godsdienst kwam erdoor op de helling te staan.

Ook in onze dagen zijn er vele ambtsdragers die op een gemanipuleerde wijze in het ambt gekomen zijn. Als dit soort duivelswerk niet uitgebannen wordt, houdt de kerk op kerk te zijn. Dit oordeel zien wij in onze dagen voltrekken in het Samen-op-weg proces. Ambtsdragers mo-

gen er alleen zijn, mitsdien door God Zelf geroepen. Ik vrees dat in onze dagen zeer weinig ambtsdragers hun roeping van Godswege kunnen vertellen. Dat is een van de oorzaken dat het oordeel beginne van het huis Gods.

Simon de tovenaars wordt door de apostel Petrus op een zeer radicale wijze aangepakt. Degenen die in het openbaar zondigen, moeten in het openbaar worden bestraft.

Uw geld zij met u ten verderve...!

Hoevelen gaan er in onze materialistische tijd niet ten verderve, omdat de geldgod hen bevangen heeft? Geldgierigheid is de wortel van alle kwaad. Dat zeg *ik* niet, het is *Gods Woord!*

Het gros christenen heeft elkaar niet meer nodig, omdat het verrotte geld ertussen zit. Het huidige christendom is -generaal gesproken- verzekerd tot achter de oren, omdat men God voor nog geen cent vertrouwt. En degenen die hun hoop op God alleen hebben, voor tijd en eeuwigheid beide, worden niet zelden voor achterlijk versleten en zelfs ambtelijk genegeerd! Ouderlingen of predikanten die zich hieraan schuldig maken, weet God wel te vinden. Zijn ogen doorlopen immers de ganse aarde.

De eeuwigheid zal ook wat dat betreft heel wat openbaren, mensen! Anderzijds weet de Heere -met eerbied gesproken- wel een gat in je zakken te knippen als je denkt van God onafhankelijk te kunnen leven. Ik kan er ettelijke voorbeelden van opnoemen. Er zijn duizenden christenen die zich inlaten met vrijwillige verzekering en daarmee allerlei ellende op hun

hals gehaald hebben. God is wat dat betreft een jaloers God, want Hij heeft Zijn Kerk gekocht naar ziel en lichaam beide.

Hij heeft het alleenrecht Zijn Kerk te bedelen met voedsel, deksel en gemeenschap. Dat recht moeten we daarom nooit één of andere verzekering in handen geven. Voor degenen die niet met de rechten Gods knoeien geldt wat er staat in Psalm 37 vers 25: *Maar (ik) heb niet gezien de rechtvaardige verlaten noch zijn zaad zoekende brood.*

Nu is God de Getrouwe, zelfs voor u, kind van God, die wel knoeit, maar u haalt uzelf wel een hoop ellende op de hals. God laat u aan uzelf over, als u van uw Maker onafhankelijk wilt leven. Uw ziel zal wel behouden worden, maar als door vuur! Waarom zult u uw leven onnodig zuur maken? Is God het niet waard om vertrouwd te worden? Is God in uw ogen dan zo onbetrouwbaar dat u uw lichamelijke noden liever in handen legt van de verzekeringsafgod?

Als God -bij monde van de apostel Petrus- zegt: *Werpt al uw bekommernis op Hem, want Hij zorgt voor u*, wat is dan de reden God te verzoeken door uw bekommernis in de handen van de verzekeringsafgod te leggen? Ontbreekt het u aan geloof? Waant u zich bij gebrek aan geloof dan veiliger in handen van een afgod? Is God voor u dan niet meer als een grimmig wreker?

Petrus zei Simon de tovenaard hard de wacht aan. Simon de tovenaard bleek geen deel te hebben in het Woord, omdat zijn hart niet recht was

voor God. Petrus handhaafde de kerkelijke tucht!

De kerkelijke tucht was in die dagen nog gezond, terwijl in onze dagen de noodzakelijke tucht ontbreekt, al wordt dat feit allerwegen onder de kerkelijke tafel gestoken. Als de tucht ontbreekt, ontbreekt de Heilige Geest, dat staat voor mij vast. Nu gaat het wel over de rechte tucht, dus niet over allerlei pauselijke manipulatie, waaraan menig ambtsdrager zich ook in onze dagen schuldig maakt.

Toch besluit Petrus niet het absolute oordeel over Simon de tovenaars. Hij geeft de tovenaars het bevel zich te bekeren, hoewel de apostel eraan twijfelt of hij dat daadwerkelijk doen zal. 't Is ook geen mensenwerk, want God bekeert wie Hij wil en verhardt wie Hij wil.

God is in Christus evenwel gewillig de zonde te vergeven, maar Simon de tovenaars was een man die opzettelijk de Heilige Geest wederstond, alleen op een wat andere manier dan de Sanhedristen tegenover Stefanus gedaan hadden. De Heilige Geest kan op twee manieren wederstaan worden. In het verborgen, dus op een subtiele manier óf op een openbare en profane wijze. Simon de tovenaars wederstond de Heilige Geest meer op een subtiele manier, want Filippus doorziet hem niet. Petrus kijkt echter dwars door zijn hart en zegt hem de wacht aan. *Ik zie dat gij zijt in een gans bittere gal en samenknoping der ongerechtigheid (Hand. 8:23)*. Dat is nogal wat! 't Zou je maar gezegd worden. Was dat nu niet een beetje overtrokken gezegd van Petrus? Nee, want van nature zitten we zo in elkaar, niet krachtens

onze schepping, maar als gevolg van de zondeval. Kijk, Simon de tovenaarsveroordeelden, ja, dat gaat nog wel. Maar nu u en ik. Bij de inleving komt Gods volk -wat hun vlees betreft- niet verder dan Simon de tovenaars. Of kent u uzelf niet? Bent u die samenknoping van ongerechtigheid nog nooit tegengekomen van binnen? Nee? Dan hebt u geen deel in de erfenis der heiligen. Gelukkig volk dat zichzelf als een gans bittere gal leert kennen. Evenwel ingesloten door de eeuwige liefde Gods, gelijk Petrus ervoer na zijn verloochening van zijn Meester. Uit de ogen van Christus straalde de eeuwige liefde des Vaders, de eeuwige liefde des Zoons en de eeuwige liefde des Heiligen Geestes. Toen berstte Petrus' hart, ja, van de liefde en ging naar buiten en weende bitterlijk.

Hebt u kennis aan dat bitterlijke wenen over de aangeboren en de werkelijke zonden, met een geloofsgevoel van de liefde Gods in Christus?

Omdat Petrus zichzelf als een gans bittere gal had leren kennen, wist hij die bittere galstenen ook bij anderen te ontdekken. Die gave had Petrus niet van zichzelf, maar door genade ontvangen en hij was er door de Heilige Geest opmerkzaam op gemaakt.

Het hart van Simon de tovenaars was een samenbundeling van ongerechtigheid, door de hel geregeerd. Hij had het lange tijd verborgen kunnen houden, maar nu hij oog in oog met Petrus staat, valt hij door de mand.

Degenen die in hoge mate de gave des onderscheids ontvangen, hebben dikwijls geen makkelijk leven. Wat voor anderen verborgen blijft -nergens last van hebbende- is doorgaans een

open boek voor degenen die hun zinnen door de geloofsbeproevingen geoefend hebben. In alle godsdienstzaken loopt het in de eerste plaats over de ere Gods. Dat velen geen last hebben van allerlei misstanden op persoonlijk, kerkelijk en maatschappelijk gebied, strekt bepaald niet tot Gods eer. Als Lot elke dag zijn rechtvaardige ziel kwelde vanwege de ongerechtigheid der Sodomieten, hebben wij dan het recht om ons vlees te strelen? Wie ligt er nog wakker vanwege de gelegaliseerde euthanasie- en vervloekte abortuspraktijken? Ach, het oude volk van God zou hier niet meer kunnen wezen. Wij wel? Of kennen we bij tijden de verzuchting: *O, Heere, wanneer komt die dag, dat ik eeuwig bij U mag wezen, zien Uw aanschijn geprezen!*

Dat de wereld nog bestaat is een bewijs dat God nog mensen bekeert. Hopeloos is het dus in geen geval. Ja, wel zonder God en Christus.

Dat ziet Simon de tovenaars ook in, door een wettische overtuiging. Hij vraagt de discipelen voor hem te bidden, alleen uit angst voor de straf. Hij valt niet zelf met zijn neus in het stof, om God om vergeving te smeken, nee, hij zoekt alleen de hel te ontlopen. Mensen die zoeken de hel te ontlopen, zullen er zeker komen! Dat is geen dreiging van mijn zijde, want ik wenste wel dat u allen God tot uw Deel had.

Buiten Christus is God echter een verterend Vuur, een eeuwige Gloed bij Wie niemand wonen kan. Gods volk is het evenwel niet om de hemel begonnen of om de hel te ontlopen, zij moet haar God hebben. Zijn inkomst is het alleen die ons heil volmaken kan.

Het was Simon de tovenaars niet om Jezus te doen, maar om macht, eer en aanzien. Dat tekent onze diepe val in Adam. We hoeven ons wat dat betreft niet boven Simon de tovenaars te verheffen. Van nature leeft die misdadiger in ons aller hart. Krachtens onze gevallen staat zijn we daarom ten dode gedoemd en rijp voor de eeuwige rampzaligheid. Dat God nog geen lust heeft in de dood van de goddeloze, maar daarin dat hij zich bekeert en leeft, daar is God voor. Wij zouden dat geduld niet kunnen opbrengen.

Christus, de Rechtvaardige liet Zich tot de meest grove misdadigers rekenen. Wat een nameloze zelfverloochening! Hij, Die in de heerlijkheid des Vaders deelde, is tot zonde gemaakt. Onbevattelijk mysterie! Hij, het onbevleete Lam was goddeloos in de toerekening. Aanbiddelijk wonder! Christus heeft de plaats van de eerste Adam ingenomen en zijn schuld weggedragen!

Verloren ziel, gij, die alleen de dood kunt braken, heft uw hoofd omhoog! Ziet! Uw Verlosser hangt aan 't kruis! Er is een Fontein geopend tegen de zonden! *Christus, als wij nog krachteloos waren, is te Zijner tijd voor de goddelozen gestorven (Rom. 5:6).*

O, welk een majestueus woord voor een verdoemde ziel! **Christus voor de goddelozen gestorven!** Hij is gekomen voor tollenaars, voor prostituees, voor zwarte moormannen. Hij eet en drinkt met dezulken, opdat zij hun weg met blijdschap zouden vervolgen, gewassen zijnde in Zijn bloed en geheiligd door Zijn Geest.

De bekering van de Moorman

En een engel des Heeren sprak tot Filippus, zeggende: Sta op en ga heen tegen het zuiden, op de weg, die van Jeruzalem afdaalt naar Gaza, welke woest is (Hand. 8:26).

Als de opwekking in Samaria nog in volle gang is, wordt Filippus uit die geestelijk bloeiende stad weggeroepen om een zwarte Moorman het Evangelie te gaan verkondigen. Dat is een niet geringe zaak om uit zo'n welvarende gemeente te worden weggeroepen en dan nog wel te gaan naar een weg welke woest is. Een engel des Heeren brengt de beroepsbrief over en Filippus moet afdalen in de richting van het Filistijnse land. Niet aantrekkelijk voor het vlees, gezien de gevaren die aan zo'n reis verbonden waren. Roofbenden en allerlei gespuis zwierven in de buurt van die beruchte en verlaten weg rond, om nog maar niet te spreken over het wild gedierte die argeloze reizigers vanachter het struikgewas plotseling konden overvallen. Filippus moet gaan op de weg welke woest is. Om vruchtbaar te worden in Gods Koninkrijk, moet je dikwijls op wegen gaan welke

woest zijn, om je nieuwelings bij je afkomst te bepalen, om je val opnieuw in te leven en wat het Christus gekost heeft.

Filippus redeneert niet, zoals Jona destijds, nee, hij gaat in de weg Gods, hoe onmogelijk het ook is. Zending bedrijven kost wat, hoor mensen!

Dit is de weg, wandelt in dezelve. Gelukkig, het is Gods zaak, anders was het bijvoorbaat een verloren zaak. Als God een weg met je gaat, neemt Hij zowel de kosten als de gevaren voor Zijn rekening. De engel zegt: *Sta op en ga heen...*

Zat Filippus bij de pakken neer vanwege het feit dat de engel zegt: *Sta op?* Het staat er niet, maar wel staat er dat hij moest opstaan. Het zal niet zo geweest zijn dat Filippus op de bekering van Samaria -zoals Jona- onder één of ander wonderboom zat toe te kijken. Dat geloof je toch ook niet? Of was Filippus in slaap gevallen? Ook dat vermeldt de Schrift ons niet. Waarschijnlijk zat Filippus te studeren in het Woord, toen hem door de engel gezegd werd op te staan en heen te gaan. Filippus moest dus niet blijven studeren. God heeft een hekel aan studeerkamergeleerden en een nog grotere hekel aan luie knechten. Hij moet naar een andere plaats reizen om het Evangelie van vrije genade te verkondigen. De Heere had nog zovele andere schapen die van deze stal niet waren en ook toegebracht moesten worden. Filippus pakt zijn Bijbel en hij gaat. Hij wordt niet geroepen om alleen op zijn benen te staan, maar ook te gaan.

Gods kinderen en knechten zijn niet alleen in

Christus vrijgemaakt, zij zijn ook geroepen te wandelen in die vrijheid. Filippus hoeft niet te vrezen dat die roeping op een mislukking zou uitlopen, want net als voor de apostelen was ook op deze evangelist het Testament van Christus van toepassing, namelijk: *En ziet, Ik ben met ulieden, al de dagen, tot de voleinding der wereld. Amen (Matth. 28:20).*

Als God belooft met je te zijn, moet je op tegenstand en allerlei beproeving rekenen. Als God je geroepen heeft tot de dienst, zal geen krijg je wasdom in Zijn Koninkrijk kunnen verhinderen. Als reizend evangelist is een plaats onder de slip van Jezus' mantel de veiligste.

Filippus moet naar het zuiden gaan, op de weg die van Jeruzalem afdaalt naar Gaza, welke woest is. Niet zo begeerlijk om de woestijn in te trekken. Jona ging precies de andere kant op en vluchtte van voor het aangezicht des Heeren. Hij wilde niet naar de stad Ninevé, welke woest was. Ik ga dat nu allemaal niet uitklaren, dan moet u het boek 'JONA, DE JOODSE ZENDELING' maar eens lezen dan kunt u er kennis van nemen hoe God met Zijn kind en knecht *Jona* gehandeld heeft. Filippus gaat in gehoorzaamheid de goede kant op, ook al moest hij door de woestijn, door een woeste weg, dat was altijd nog beter dan te reizen in de buik van een levende onderzeeër diep onder de waterspiegel van de Middellandse Zee, zoals in Jona's geval. Menselijk geconcludeerd is het altijd een veiliger idee vaste grond onder je voeten te hebben, hoewel Jona ook goed terecht gekomen is, omdat Góð die vis bewoog. Het geloof houdt nu eenmaal geen rekening met vleselijke ideeën.

Als God je roept tot Zijn dienst is de zending gewaarborgd en de vrucht verzekerd. Daar helpt geen vluchten aan, geen kromme wegen, geen vluchtwegen. God brengt Zijn knechten waar *Hij* wil. Wat wordt er dan gerommeld in onze dagen. Grote gemeenten met vanzelf een hoog traktement zijn bijna nooit vacant. Van Ninevé had Jona geen traktement te verwachten. Ook Filippus kon op de weg welke woest was zelfs niet op de zak preken. Zowel Jona als Filippus en vele anderen werden van God getraktementeerd. Daar kom je niets aan te kort en God wordt er niet armer van. Het goud en het zilver zijn Zijne, alsook het vee op duizend bergen. Als God je geroepen heeft tot Zijn dienst hoef je nooit in te zitten over je leeftocht. Dat we het doen is vanwege ons verdoemelijk ongeloof, maar toch blijft staan dat *niemand die in de krijg dient, wordt ingewikkeld in de handelingen des leeftochts, opdat hij Dien moge behagen die hem tot de krijg aangenomen heeft* (2 Tim. 2:4).

Dat betekent niet dat Paulus te beroerd was om tenten te maken, maar hij bleef bij zijn roeping. Je kunt geen twee of meerdere heren dienen. Dat feit moeten we niet overtrokken en wettisch invullen. Een dominee mag natuurlijk rustig zijn tuintje harken, alleen denk ik niet dat Paulus zich daarvoor de tijd gunde. Paulus was natuurlijk ook wars van al dat vakantie-christendom.

Hoewel hij vele zendingsreizen gemaakt heeft, lees ik nergens dat de apostel voor zijn ontspanning van een kabelbaan gebruik gemaakt heeft, of een museum heeft bezocht, of de toren

van Pisang beklommen heeft.

Er is helemaal niets op tegen als paulinische predikanten een transatlantische vlucht maken om de Indianen en/of de Eskimo's het Evangelie te verkondigen. Hier in Canada zijn er velen zielen die wankelen ten dode, maar ze hebben geen helper.

Filippus is intussen al een heel eind op weg. 't Was anders een geweldig eind lopen, van Samaria naar Gaza. Treinen bestonden er toen nog niet, auto's evenmin, maar men was er toentertijd aan gewend hele eind te lopen. Jozef en Maria moesten helemaal van Nazareth naar Bethlehem lopen en daarna van Bethlehem naar Egypte en weer terug. Vergeet echter niet dat die mensen noch moede noch mat werden, want ze reisden met de Heere Jezus mee. Hij geeft immers de moeden kracht en vermenigvuldigt de sterkte dien, die geen sterkte heeft (Jes. 40:29). *Maar dien den HEERE verwachten, zullen de kracht vernieuwen; zij zullen opvaren met vleugelen, gelijk de arenden; zij zullen lopen, en niet moede worden; zij zullen wandelen, en niet mat worden (Jes. 40:31).* Zo verging het Filippus ook. Als hij de weg, welke woest is, wil inslaan, komt hem een paard en wagen achterop. 't Zou evengoed een kameel of dromedaris geweest kunnen zijn die de wagen voorttrok.

Het trekdier doet er ook niet zoveel toe, het gaat om de man op de bok. 't Is een kamerling, een Moorman, zwart van lijf en leden, in- en uitwendig. Die man had geen spiegel nodig om te zien hoe zwart hij was. Dat hadden de fari-

zeeërs in Jeruzalem hem wel verteld.

Hij is op terugreis naar zijn vaderland, Ethiopië. Aan zijn kleding te zien is het geen onbelangrijk persoon. Hij draagt een kleurrijke mantel, zoals al de toenmalige oosterse hoogwaardigheidsbekleders droegen. Op de koets staan de insignes van het ministerie van financiën van Ethiopië. Het is duidelijk geen geldtransport, anders hadden rondzwervende rovers de koets wellicht allang overvallen. Of reist deze man onder bijzondere bescherming van Godswege? Ik geloof het zeker. De man op de bok, of beter gezegd: de man in de wagen, is een machtig heer van Candacé, de minister van financiën zelf. Toentertijd was Ethiopië blijkbaar nog geen keizerrijk, maar een monarchie, waar een koningin aan de macht stond. Die vorstin was goed af, want zij zou er straks een hofprediker bij krijgen, zoals uit de geschiedenis zal blijken.

Wat zou het een zegen zijn als koningin Beatrix van Nederland en koningin Elizabeth van Engeland/Canada een van God bekeerde hofprediker in dienst zouden krijgen, die het middel voor deze koninklijke hoogheden mochten zijn. Er zou nog eens wat vanuit kunnen gaan, vooral in ons wegzinkend Nederland, waar God eertijds Zijn wonderen -op een bijzondere wijze en in tijden van nood en dood- heeft verheerlijkt. Nederland met haar Nazi-wetgeving is koploper geworden ten aanzien van abortus, euthanasie, drugslegalisatie en zoveel meer. Als een land als Nederland haar soevereiniteit opoffert aan het gouden kalf van de Europese eenwording kunnen de vreselijke oordelen

Gods niet uitblijven, zoals Christus Zelf heeft voorzien ten aanzien van Kapernaüm en Bethsaïda. Ook tegen het ongelovig geslacht heeft Christus gezegd: *De mannen van Ninevé zullen opstaan in het oordeel met dit geslacht, en zullen hetzelfde veroordelen; want zij hebben zich bekeerd op de prediking van Jonas; en ziet, meer dan Jona is hier!* (Matth. 12:41).

Filippus nadert de wagen van de Ethiopiër en ziet de man aandachtig in een boekrol lezen. Filippus begrijpt dat deze man naar Palestina gekomen was om aan te bidden te Jeruzalem. Blijkbaar had deze Moorman het mohammedanisme vaarwel gezegd en was tot de 'nije leer' overgegaan. Deze Moorman had echter twee onverteerbare dingen voor de toenmalige Joodse godsdienst. Hij was kamerling, een Eunuchus, dat is een gesneden, maar hij was niet volgens de Joodse wet besneden. Hij was gésneden en toch niet bésneden. 't Was geen man, ook geen vrouw, maar een ontmande man. Dat was zo de gewoonte onder de toenmalige oosterse kamerlingen en gedaan voor de zedelijke veiligheid van koninginnen en bijwijven. Weerzinwekkend!

Alleen al om zijn onbesnedenheid mocht hij volgens de ceremoniële wetgeving de tempel niet betreden. Hij zal wel ergens van verre gestaan hebben om een blik in het heiligdom van het Israël Gods te kunnen werpen.

Waarschijnlijk heeft hij in een of ander steegje een boekrol van Jesaja kunnen bemachtigen, want reformatorische boekwinkels had je in die tijd niet en de bijbelverklaring van Matthew

Henry was vanzelf nog niet voorhanden. Gelukkig voor die man, want hij zou straks naar waarheid kunnen zeggen dat hij zijn bekering niet uit de boeken had.

Velen hebben een 'boekenkastbekering'. Boekenwijsheid zal je echt niet van de hel kunnen redden. Als een onbekeerd mens veel in oudvaders leest, is het gevaar levensgroot dat hij/zij zich inbeeldt de zaak te bezitten op grond van zijn/haar verstandelijke kennis en belezenheid. Zelfs Gods volk wordt ermee bestreden. Het gaat echter niet om de letter der zaak, want de letter doodt, maar de Geest maakt levend, dus gaat het om de zaken van de woorden, ja, om het vlees geworden Woord, Jezus Christus, Wiens eigen ik ben.

Dat de Moorman meer dan enige interesse had in het Woord van God, kon Filippus van zijn gezicht aflezen. Was die man daarmee bekeerd? Vele gerusten te Sion zeggen *ja*, maar de Schrift bewijst duidelijk het tegenovergestelde.

Dat die man helemaal uit Morenland komt om aan te bidden in Jeruzalem, bewijst zijn wedergeboorte niet. Dat hij met meer dan enige belangstelling in de boekrol van Jesaja zat te lezen bewijst zijn wedergeboorte evenmin. Er zijn zoveel kruisvaarders geweest in de loop der eeuwen, zonder dat zij deelgenoot waren van de levende Kerk. Er zijn in alle tijden veel intensieve bijbellezers geweest die nochtans voor eeuwig verloren zijn gegaan. Met al die 'handenopleggerij' zou je de Moorman echt niet blij maken. Je kunt er van alles inleggen, mensen, maar waar het over loopt is de zalig-

makende kennis aan Christus en daaraan was die man vooralsnog vreemd. Weet u welke schreeuw die man in zijn ziel had? Deze: *Zal ook een Moorman zijn huid veranderen? of een luipaard zijn vlekken? Zo zult gijlieden ook kunnen goed doen, die geleerd zijt kwaad te doen (Jer. 13:23)*. Die man moest zijn ellende inleven, want de ellende gaat altoos voor de verlossing.

Ellendekennis is geen voorwaarde, ook niet voor deze man, maar de situatie was nu eenmaal zo. Hij kon daaraan niets veranderen. Als God een mens bekeert, werkt de voorzienigheid samen met de genade. Ik weet niet of u mij verstaat, maar ik geloof niet in al die prachtig, klinkende bekeringsverhalen, waarin de voorzienigheid ontbreekt. God laat een mens dikwijls letterlijk doodlopen, (geestelijk in ieder geval) om alle bestaansgrond die hij buiten Christus meent te hebben, onder hem weg te nemen, alvorens Christus aan de ziel wordt geopenbaard. Gods manier van bekeren gaat niet zonder orde. God is een God van orde, echter niet van systemen. De orde in de waarachtige bekering is geen kwestie van tijdvakken, waarop je de klok precies gelijk kunt zetten. God laat Zich niet binden aan kerkelijke en/of menselijke bekeringssystemen. Nochtans leert het Woord dat de Wet aan het Evangelie voorafgaat. In het geval met de Moorman komt dit duidelijk openbaar. Die man had de terugreis aanvaard maar hij was nog niet verlost. *Wachter! wat is er van de nacht? Wachter! Wat is er van de nacht? De morgenstond is gekomen en het is nog nacht...! (Jes. 21:11-12)*.

O, mensen, als de nacht van Gods toorn over je heenvalt, is het onmogelijk ooit nog zalig te worden. In die stonde ziet men Christus niet, weet men van Christus niet af, gelukkig! God wacht om genadig te zijn.

Wanneer? Als je het opgeeft, als je je rechtvaardige terugreis naar de hel gewillig aanvaardt! Toch leest de Moorman de rol van Jesaja. Als het dan toch verloren is voor die man, waarom dan nog in Gods Woord lezen?

In die weg wil de ziel liever met Gods Woord naar de hel, dan vrijwillig de wereld weer in. Die verloren zoon wilde liever naar zijn vader terug kruipen, dan de draf der zonde met de varkens te delen. Liever door vader naar de hel gestuurd, dan vrijwillig het gezelschap met de hell-angels te delen.

Was die jongen ermee geholpen? Nee, maar één blik van zijn vader was hem genoeg, dan zou hij zelf wel naar de hel gaan. Eén gedachte van Christus jegens hem, was de moordenaar aan het kruis genoeg, al zou de hel zijn deel wezen. Was die man met die begeerte gered? Nee, het liep over de vrijspraak des Zoons: *Heden zult gij met Mij in het Paradijs zijn*. Op dat moment werd de moordenaar zaligmakend met de Zone Gods verenigd. Dat is zalig worden!

Op grond van de Schrift leren wij dus geen wedergeboorte zonder geloofsvereniging met Christus. Geloof zonder vereniging is een levensgevaarlijke leer. Vele zielen worden ermee bedrogen en *zullen* er nog bedrogen mee uitkomen als God het niet komt te verhoeden. Velen zullen met een ingebeelde hemel de

ogen in de hel opslaan. O, mensen, het gaat nauw uit! Daar de rechtvaardige nauwelijks zalig wordt, waar zal de goddeloze verschijnen? Dat betekent niet dat de zaligmakende leer krap in haar ingewanden is, want die dorst heeft come, en die wil, die neme het water des levens om niet!

God zet Zijn volk in een punt des tijds van het koninkrijk der duisternis in het Koninkrijk des lichts. Dat is ruim zalig worden, hoor! Hoewel het waar is dat je ogen daarvoor steeds méér geopend worden, blijft het waar dat ieder kind van God naar de mate des geloofs van dié overzetting afweet. Zou je de dag van je huwelijk niet weten? Laat je het nooit wijsmaken! Door verkeerde bakering zijn hele gemeenten betoverd. Zelfs Gods volk kan betoverd raken door een wettische bakering in de prediking. Zeg nu niet dat u dat niet kunt overkomen, want dan moet u Galaten 3 maar eens lezen. Staat de gevestigde kerk er beter voor als de kerk in Galatië van weleer? Ik geloof slechter, ziende op de afglijdende kerkelijke berichtgeving in het RD.

Het ERO bestuur, bij monde van ds. Hegger, heeft hoop voor de Gereformeerde Gemeenten, omdat in dat kerkverband de godsdienstcursussen vereenvoudigen.

Ja, zo ver zijn we weg! Bespottelijk! Meent men nu werkelijk dat een bijbelcursus een hoopvolle stap is in de richting van de waarachtige bekering?

Wie heeft u betoverd, gij uitzinnige ERO-ers? God zal de wijsheid der wijzen doen vergaan en het verstand der verstandigen te niet maken (1

Kor. 1:19). God zoekt geen Schriftgeleerden en rijke jongelingen. Hij zoekt het verlorene, het onedele, hetgeen niets is, het uitschot dezer wereld.

Verheerlijkt u dan de onkunde, schrijver?

Geliefde lezer, het ware te wensen dat u al uw bovenkamerkennis eens verliezen mocht omwille van de kennis van Christus. Zelfs een professor in de godgeleerdheid zonder genade heeft net zoveel kennis van de dingen die des Geestes Gods zijn, als een kip van spruiten plukken af weet. Ik geef niet veel om bijbelkennis buiten de zaligmakende kennis van Christus. De hel zal geplaveid zijn met mensen boordevol bijbelkennis. Ik ga niet de onkunde verheerlijken, maar het loopt over geheiligde kennis alleen. Dat leert God Zijn volk middels de rechte prediking, of in stille afzondering, aan de voeten van Christus, gelijk Maria. Dat mens was van zeven duivelen verlost en wenste alleen door Christus onderwezen te worden. De prediking op zich doet het niet; God bekeert mensen door de dwaásheid der prediking (1 Kor. 1:21). Het gaat niet om de middelen -hoewel wij eraan gebonden zijn- maar om de toepassing van de Middelaar.

Goddellozen kunnen er evenwel ruim bij, ziende op de gewilligheid van Christus. Als er nu enkel goddellozen zalig kunnen worden, dan zou -bij wijze van spreken- heel de wereld er nog bij kunnen. Wat velen een krap Evangelie noemen, komt voort uit het feit dat men nog nooit goddeloos en verdoemelijk voor God geweest is, anders zou men zo niet spreken. Is

het niet nameloos ruim dat Christus te Zijner tijd voor de goddelozen gestorven is? Is dat geen ruim Evangelie?

Ja, als u er nog wat bij wilt zuchten en als een vroom mens bij God in het gevele wilt komen, heb ik voor u geen hoop.

Gij die door de werken wilt zalig worden, gij hebt geen deel in de erfenis der heiligen in het licht! Wij kunnen God niet bewegen. God is in Zichzelf bewogen! Góð had belang in de bekering van die Moorman! Dat God het willen en het werken in ons werkt naar Zijn welbehagen, wil niet zeggen dat we daarmee de zaligheid kunnen béwerken. Dat is Rome ten voeten uit en een verdraaiing van de woorden der Schrift. *Want uit genade zijt gij zalig geworden door het geloof; en dat niet uit u, het is Gods gave (Ef. 2:8).*

En de Geest zeide tot Filippus: Ga toe en voeg u bij deze wagen (Hand. 8:29).

God werkt op velerlei wijze. De vervolging brengt Filippus in Samaria. Dat geschiedde dus door de verborgen voorzienigheid. Vervolgens wijst een engel hem de weg, welke woest is en nu zegt de Geest dat hij zich voegen moet bij de wagen van de kamerling.

Je hebt mensen, die altijd op bepaalde teksten uit zijn. In één week hebben ze soms meer teksten dan Gods volk in haar hele leven. Hun verhaal is dikwijls een aaneenschakeling van aan elkaar gebreide teksten die passen in het straatje van de vrome mens. Nu zeg ik niet dat God niet spreekt. Hij spreekt gewis tot elk die voor Hem leeft. Ik bedoel alleen te zeggen dat het spreken Gods niet altijd zo aangenaam is

voor het vlees. Soms krijg je een waarheid, die je met alle macht van je af wilt schudden. Of hebben jullie dat nooit? Gods volk is weleens bang van de beloften, want die moeten vervuld worden. Je hebt mensen die Gods beloften objectief op zichzelf toepassen, zonder ooit een subjectieve vervulling te verwachten. Als je met die mensen aan de praat gaat, kijken ze allemaal door een beloofde bril. Je hoeft er echt geen geleerde voor te wezen om te weten dat je door een beloofde bril niet kunt kijken. Dat sommigen dat wel kunnen, ligt aan het feit dat hun ogen niet geopend zijn. De Zonne der gerechtigheid is alleen te aanschouwen door een geschonken geloofsbril. Dan móét ik niet geloven, want als de Heere overkomt, brengt Hij alles mee en omdat Hij alles meebrengt, geloof ik dat Jezus de Zoon van God is. Laten we nooit van deze eenvoud afwijken. Gods volk ontvangt alles door openbaring. Hoevele malen heeft Christus Zich niet aan Zijn jongeren geopenbaard?

Filippus krijgt te verstaan dat hij zich bij de wagen van een zwarte neger moet voegen. Die heidense koets had een Jood uit zichzelf nooit uitgekozen, ook Filippus niet. Het werd hem van Godswege bekendgemaakt. Het was een bevel, geen verzoek. Filippus kon het bevel niet weigeren; zijn hart was tot de dienst bereid.

Nu gaat Christus Zich openbaren en verklaren aan een zwarte Moorman, door middel van de prediking van Filippus, de evangelist. *En Filippus liep toe en hoorde hem de profeet Jesaja lezen en zeide: Verstaat gij ook hetgeen gij leest? (Hand. 8:30).*

Hoé leest gij? vraagt ook Jezus aan een zeker wetgeleerde. Filippus begint met een ontdekkende vraag. Hij wilde weten wat voor vlees hij in de kuip heeft. Hij hoorde de man hardop lezen. 't Was dus geen stille in de lande met een boekje in een hoekje. Filippus vraagt de man of hij het gelezene wel verstaat. "Zeg man, je leest wel uit de Bijbel, maar versta je ook de geestelijke zin ervan?"

We kunnen bij wijze van spreken de hele Bijbel uit ons hoofd opzeggen, maar dat is een werelds mens ook te leren. Daarmee is nog niets gezegd. Het gaat om het geestelijk verstaan van de Schrift. Verstaan wij het wel? De geestelijke onkunde is schrikbarend in onze kerkelijke gelederen. De snel toenemende bijbelcurssen veranderen niets aan dat feit.

Ik was eens op een begrafenis, en daar werd een oud mens begraven. Gods volk was nooit blij met haar geweest, want ze koesterde haar hoop op grond van wat oppervlakkige godsdienst. Tijdens de lijkrede werd ze evenwel zalig gesproken, omdat ze -volgens zeggen- veel in de Bijbel gelezen had. Je kon er niet in huis lopen, of ze had de Bijbel open liggen en dat doet een natuurlijk mens nooit! Dat zei men van dat mens.

Ik heb me toen wel vrijgemaakt van al dat boerenbedrog. Zo worden er duizenden bedrogen voor de eeuwigheid! De Moorman kon zich echter niet met deze schijn ophouden. Hij zegt: "Hoe zou ik het kunnen verstaan, als ik geen uitlegger heb? Ik rij wel van Ethiopië naar Jeruzalem, maar ik versta het niet. Met al mijn godsdienstige bewegingen ben ik nog een ver-

doemelijke zondaar. Ik ben nu al achtendertig jaar krank en ik heb geen mens (Joh. 5:7)." Die man verkeerde in grote ziele-nood.

Nood leert bidden (soms ook niet). Nu, bij de Moorman wás het nood. Weet u wat er staat? Hij bad Filippus of hij op de wagen wilde komen. Die man had dus geen vrijblijvende godsdienst, zo van: "U kunt wel een eindje met mij meerijden, maar als u het niet wilt, even goede vrienden!"

Nee, hij bad, hij smeekte Filippus bij hem op de wagen te komen. De houding van de Moorman is zuiver bijbels. Immers, degenen die God gaat toebrengen in de tijd, zal Hij voeren met smeking en geweën (Jer. 31:9).

In de onderhandelingsfase tussen God en de ziel wordt er wat afgeweend. Huichelaars haken af, maar die getrokken worden met liefdeskoorden, zullen de buit van 't overwonnen land niet ontlopen. Orpa keert echter terug naar haar afgoden, maar Ruth gaat met Naomi de grens over. Daarmee was dat mens niet gered, want daarvoor moest men een Israëliet wezen. Ruth was een vervloekte heidin, net als de Moorman. Beiden werden getrokken met koorden van liefde. De wedergeboorte ligt echter niet in de trekking maar in de omhelzing van Christus door het geloof. We zullen zien hoe de Heilige Geest dit ware geloof in het hart van de Moorman plant.

De Moorman las Jesaja 53, dat handelt over het lijden van Christus. *Hij is gelijk een schaap ter slachting geleid; en gelijk een lam stemmeloos is voor dien die het scheert, alzo doet Hij Zijn mond niet open (Jes. 53:7).*

Weet u wat de Moorman leest in dit gedeelte? Hij leest zichzelf erin, want die man liep in zijn oordeel. *In Zijn vernedering is Zijn oordeel weggenomen; en wie zal Zijn geslacht verhalen? Want Zijn leven wordt van de aarde weggenomen (Jes. 53:8).*²

De Moorman reist als een verworping terug naar Morenland, als een schaap naar de slachtbank, als een erfwachter van de hel, zonder God en Christus. In Jeruzalem was hij uit de tempel gegooid; men had hem vernederd en er was niemand die zich zijn zaak aantrok. De Moorman leest de rol van Jesaja niet vrijblijvend, zelfs niet met enige interesse. Het lag veel dieper. De tekstwoorden uit Jesaja beschrijven precies wat er in het hart van de Moorman leeft.

Sommigen noemen dit inlegkunde. Nu, dat moet men dan maar zelf weten, maar het gaat hier over de waarachtige bekering, over het mysterie van zalig worden. Als je alles naar de letter opvat, kom je niet verder dan dode letterkennis. De letter doodt, maar de Geest maakt levend. Jesaja 53 handelt over de plaatsbekleding van Christus in de trappen van Zijn vernedering.

Voordat dat heilsfeit aan de ziel geopenbaard wordt, leeft de ziel -zijnde in het lichaam van Christus- het oordeel in, wat Christus in Zijn lichaam heeft weggedragen. De plaatsbekleding van Christus wordt geopenbaard in de

2. De aangehaalde teksten staan zo niet letterlijk in Jesaja 53 van de Staten Vertaling. De Moorman las de Hebreeuwse tekst.

vierschaar der consciëntie, in de rechtvaardigmaking des zondaars voor God. De rechtvaardigmaking gaat niet buiten de mens om. Daar ben je bij. In die vierschaar is de zondaar de beklaagde, de wet en de duivel de aanklagers. God de Vader de Rechter en Christus Pleitbeslechter. Hij is onze Voorspraak bij de Vader. In de vierschaar der consciëntie worden twee vonnissen toegepast.

1. Het vonnis van het proefgebod: *Ten dage als gij daarvan eet, zult ge de dood sterven.*

Aanvaarding van het vonnis door de zondaar volgt, terwijl Jezus als Pleitbeslechter Zijn doorboorde handen omhoog heft. "Vader, zie hier Mijn bloed!"

2. Dan volgt het tweede vonnis: "Ik wil niet dat deze in het verderf nederdale, want Ik heb verzoening voor hem gevonden in het bloed des Lams."

Als de ziel dat tweede vonnis ondergaat, ontvangt hij vergeving der zonden, het kindschap Gods en het eeuwige leven.

De vierschaar der consciëntie is geen visuele beleving, maar een door de Heilige Geest geschonken geloofsbeleving, waaraan elke zondaar kennis heeft, naar de mate des geloofs. We moeten er meestal vele keren voor overboord, om de rechtvaardigmaking in het rechte licht te verstaan. Namelijk: Zoals gij zijt: goddeloos! Zo zijt gij heilig. Amen!

In de vierschaar der consciëntie wordt de gerechtigheid van Christus de zondaar uit louter genade toegerekend. De gerechtigheid van Christus is een verworven gerechtigheid en die ligt wél buiten de mens. God heeft in Christus

de wereld met Zichzelf verzoend. Dat is al geschied in die nooit begonnen eeuwigheid. De verzoening is geen zaak tussen God en de mens, maar tussen de Vader en de Zoon! En dié aangebrachte verzoening wordt in de tijd toegepast aan een ziel die gedagvaard wordt in de vierschaar der consciëntie. Daar ontvangt een ten dode gedoemde zondaar de vergeving der zonden op grond van de reeds aangebrachte verzoening. God betreft de zondaar in het gericht. Christus werd als een Lam ter slachting geleid. Die gang maakt de Kerk ook in het lichaam van Christus. Christus heeft ons vlees aangenomen.

Hij neemt ons mee naar het rechthuis van Pilatus, in Zijn lichaam. Wij staan des doods schuldig in het rechthuis. Hij liet Zich plaatsbekledend voor ons veroordelen, tenminste, als we Zijn eigendom zijn. Of hebt u nog nooit in het rechthuis van Pilatus gestaan? De meeste christenen hebben Christus voor het kruis over, maar hebben zichzelf er niet voor over. Op de overtuiging volgt de overbuiging. De Moorman liep duidelijk in zijn overtuiging. Hij zei niet: "Zeg Filippus, ik ben een kind van God, want ik lees de Bijbel van a tot z. Dat ik niet gedoopt ben is de schuld van de kerk, want je ziet toch wel dat ik een christen ben." Nee, dat zei die Moorman niet. Door de rol van Jesaja te lezen was hij tot de overtuiging gekomen dat de profeet sprak over zichzelf of een ander. Wie was die ander? Hijzelf? Hij had zich immers het oordeel Gods waardig gemaakt, al door zijn heidense afkomst.

Niet besneden en van zijn scheppingsgave

berooft. Zou de zaligheid voor hem wel weggelegd zijn? Was zijn aanbidding in Jeruzalem niet enkel ijdelheid geweest? Als de Wet inkomt, mensen, dan wordt zonde, zonde!

Simon van Cyrene, die ook in Jeruzalem wilde aanbidden, wist hier ook iets van. Buiten de legerplaats krijgt hij het kruis opgelegd. Simon droeg niet het kruis van Christus, maar zijn eigen kruis. Op Golgotha zegt Christus tegen hem: "Simon, nu ga Ik aan jouw kruis en jij mag naar huis." "Is het waar, Heere Jezus?" "Ja Simon, want de straf die u de vrede aanbrengt, is op Mij. Door Mijn striemen is u genezing geworden."

De openbaring van Christus gaat voor de aan-neming. Daarvan kon die Moorman niets bekijken. Eén ding wist hij wel: hij was een vervloekte heiden en voor de God Israëls verdoe-melijk. Hij doet zijn laatste gebedje.

"Zeg, Filippus, hoewel ik ten dode gedoemd ben, worstel ik nog met één vraag. Ik bid u, ik smeeik u, van wie zegt de profeet Jesaja, dat in Zijn vernedering Zijn oordeel is weggenomen? Zegt hij dat van zichzelf, of van iemand anders? Zou het kunnen bestaan dat mijn oordeel weggenomen wordt? Is er nog een middel om de welverdiende straf te ontgaan en weder tot genade te komen? Filippus, ik smeeik u, geef mij antwoord op deze vraag. Kom ik om, zo kom ik om, maar van wie zegt de profeet dit?"

Ontroerend is het als de zondaar het eens mag worden met zijn eigen verdoemenis en nochtans om genade blijft smeken. Als alle hoop op redding is verloren, is de Heere Jezus vlakbij. *En Filippus deed zijn mond open, en beginnen -*

de van diezelfde Schrift, verkondigde hem Jezus (Hand. 8:35).

Filippus begon zijn preek dus bij Jesaja 53:1 en eindigde bij vers 12, het laatste vers, verkondigende daaruit Jezus.

Duizenden kelen schreeuwen zich schor dat de wedergeboorte niet met Jezus begint, maar deze geschiedenis laat het tegenovergestelde blijken. Filippus preekte een gewillige Zaligmaker voor een absoluut verdoemd mens in zichzelf. Dat is pas Evangelie!

De Moorman las in de profeet Jesaja over het Rijsje uit de afgehouden tronk van Isaï. Hij was veracht en de onwaardigste onder de mensen. Als zodanig had de minister van financiën van Ethiopië zich leren kennen, als de onwaardigste onder de mensen, als de grootste der zondaren, verworpen, buiten de legerplaats terechtgekomen. Met die gestalte, met die ellendekennis, had hij echter nog geen penning om te betalen.

Vol vuur des Geestes preekte Filippus het Evangelie des kruises. "Luister, zwarte, verdoumelijke Moorman, ik predik u Christus, de Gekruisigde. U dwaalt als een schaap en gij keert uw weg terug naar Morenland; doch de HEERE heeft al de ongerechtigheid van verdoumelijken op Hem doen aanlopen. Ik verkondig u vrede en vrijheid in het bloed des Lams. Het behaagde God Zijn Zoon te verbrijzelen en Hem over te geven tot de dood, ja tot de dood des kruises. Maar hoor, o Moorman: *Als Zijn ziel Zich tot een schuldoffer gesteld zal hebben, zo zal Hij zaad zien.* Jezus heeft Zijn leven gegeven voor de goddelozen, voor u, o Moor-

man. Maar dat niet alleen. *Hij zal de dagen verlengen.* Jezus is uit het graf opgestaan, Hij leeft. Hij is opgevaren in de hoogte en heeft de gevangenis gevangen genomen, om gevangenen vrijheid te schenken. Het welbehagen des Heeren zal door Zijn hand gelukkiglijk voortgaan. Hij zal de machtigen als een roof delen. Er zullen ook koningen en ministers aan de schaapskudde van Jezus toegevoegd worden. Het bloed van Jezus Christus, Gods Zoon, reinigt van alle zonden. Hij is onder de overtreders geteld geweest en heeft veler (niet aller) zonden gedragen. Hij heeft de Zijnen liefgehad met een eeuwige liefde."

Filippus preekte en de Heilige Geest deed het werk. De kamerling overtuigd zijnde van zonde, gerechtigheid en oordeel, werd onder de prediking van Filippus overgezet in het Koninkrijk van de eeuwige Zone Gods.

Jezus, Uw verzoenend sterven, blijft het rustpunt van mijn hart. Weg wereld, weg schatten, gij kunt niet bevatten hoe rijk ik wel ben. 'k Heb alles verloren, doch Jezus verkoren, Wiens eigen' ik ben.

De kamerling die zich als een helleling had leren kennen, was nu in de gestalte van een hemeling. *Zie daar water, wat verhindert mij gedoopt te worden? Hand. 8:36.*

Ziet u wat het geloof doet? Het geloof redeneert niet, maar gelooft. De kamerling zei niet: "Zeg, Filippus, is het wel waar wat je gepreekt hebt? Ben ik nu bekeerd, of beeld ik me maar wat in?"

De kamerling was vervuld met de Heilige Geest en de liefde Gods in Christus. Dat nieuwe leven wil verder. Dat nieuwe leven wast op in de

genade en kennis van Christus. De kamerling verstond de Doop al door het geloof voordat hij gedoopt werd. Hij verstond de betekenende zaak voor dat de zaak aan hem werd verzegeld. Vrijmoedig roept hij uit: *Zie daar, water, wat verhindert mij gedoopt te worden?* Weet u wat de Moorman met deze vraag betrachtte? Psalm 26:2 berijmd!

*Beproef vrij, van omhoog,
Mijn hart, dat voor Uw oog,
Alwetende, steeds open lag.
Doorzoek mij, toets mijn gangen;
Doorgrond al mijn verlangen;
En stel mijn oogmerk in den dag.*

Dat kan lijden, hoor, tenminste als het waar is. Gods ware volk wenst eerlijk behandeld te worden. De Moorman toonde zichzelf aan de priester, gelijk de tien melaatsen die genezen waren bevolen waren te doen. De Moorman onderwierp zich gewillig aan een ambtelijk onderzoek. *Zie daar, water, wat verhindert mij gedoopt te worden?* De Moorman voelde voor zichzelf geen verhindering om zich te laten dopen, maar hij laat aan Filippus de beslissing over. Dat is van de zijde van de Moorman bekeken.

Nu kijken we aan de kant van Filippus. *Filippus zeide: Indien gij van ganser harte gelooft, zo is het geoorloofd.*

Alvorens de kamerling tot het sacrament van de Heilige Doop wordt toegelaten, wordt hij geroepen geloofsbelijdenis af te leggen.

Hier is Filippus voorzichtiger als bij Simon de

tovenaar. Wat hij bij Simon de tovenaar achterwege liet, brengt hij hier in de praktijk.

Filippus doopt dus niet op grond van uiterlijke kenmerken, maar op grond van Gods beloften, die ook de kamerling toekomt, omdat deze man gelooft en belijdt *dat Jezus Christus, de Zoon van God is*.

Waar geloof in Christus is dus een voorwaarde bij de volwassendoop. Dat hebben wij met de baptisten gemeen. Maar! Wij erkennen ook de kinderdoop, die in de plaats van de besnijdenis is gekomen. *Het verbond met Abraham, Zijn vrind, bevestigt Hij van man tot man*. Nee, dat staat er niet, er staat: *van kind tot kind!* Kinderen des verbonds behoren gedoopt te wézen. Vanwege het feit dat wij met onze kinderen aan allerhande ellende, ja, aan de verdoemenis zelf onderworpen zijn, mag men de jonge kinderen om die reden van de Doop niet uitsluiten. Ze behoren God toe. De Doop gaat van God uit en niet van een kerkenraad, noch van de ouders, noch van een predikant of enig kerkverband. Het ja-woord dat de ouders bij de Doop geven, heeft als zodanig niets met de Doop te maken. Met hun ja-woord beloven de ouders hun kind een godzalige opvoeding te geven. Dat ja-woord is niet alleen een belofte, maar ook een geloofsbelijdenis, tenminste, dat moest het zijn.

De kamerling deed geen belijdenis van de waarheid, maar *des geloofs*. Dat tekent ook onze dagen. Ik wil de lijn doortrekken. Belijdenis-catechisanten, waarvan doen jullie belijdenis? Van de waarheid? Of belijdt je net als de Moorman vanuit de kennis van Christus

door een geschonken geloof: *"Ik geloof dat Jezus de Zoon van God is?"*

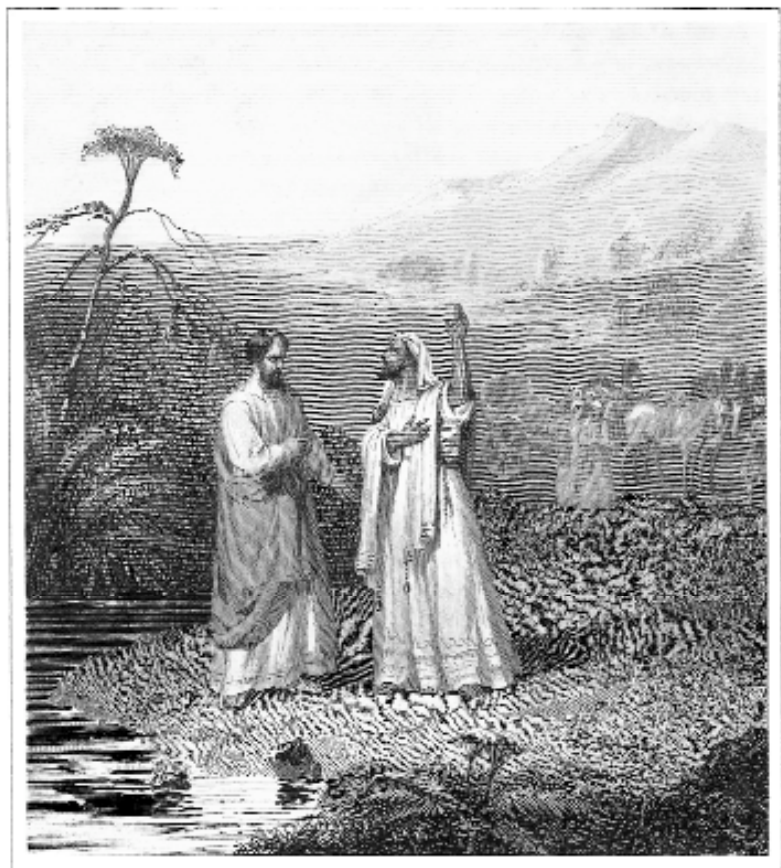
Indien gij van ganser harte gelooft, dan is het geoorloofd ten Avondmaal te gaan. Indien gij van ganser harte gelooft, is het geoorloofd voor de Naam en de zaak des Heeren uit te komen. Indien gij van ganser harte gelooft, is het geoorloofd de vinger bij de zonde te leggen, de kerk haar schuld aan te wijzen, de broeders lief te hebben, elkaar te vermanen en je weg met blijdschap te reizen.

De Moorman wacht verdere goedkeuring van Filippus niet af. De Heilige Geest Zélf gaf getuigenis en daarmee is de zaak besloten.

Als de Heilige Geest getuigenis geeft, is alle andere bewijsgrond overbodig, want dan heeft de Kerk gemeenschap met haar Hoofd. Op bevel van de Moorman houdt de voerman de wagen stil. Filippus en de kamerling dalen beiden af in het water, waarna de kamerling in de Naam van de Drie-enige God door onderdompeling gedoopt wordt.

De Doop ziet op de afwassing der zonden door het bloed van Christus. De Doop wil zeggen: met Christus begraven worden door de Doop in Zijn dood (Rom. 6:4). De Doop wordt ook wel genoemd het bad der wedergeboorte (Tit. 3:5), dit ziet op de afwassing der zonden, waarmee Gods kinderen ook de vernieuwing des levens door de Heilige Geest ontvangen.

De baptisten dopen door onderdompeling, wij door besprenging. Beide manieren zijn bijbels acceptabel, alleen moet aan het sacramentele geen heilswaarde worden toegekend, zoals de verbondsmatigen plegen te doen. De Doop is

Filippus en de kamerling.

een teken en zegel van Gods verbond, niet de zaak zelf. Ieder verbond kent rechten en plichten. De rechten van het verbond heeft het Verbondshoofd, Christus, verworven en de plichten ervan vervuld. Een kind van God is in beginsel de gehoorzaamheid van Christus deelachtig en heeft de vernieuwde wil om heilig te leven.

Het gaat hier dus niet om uitwendige gehoorzaamheid alleen, dat is als het goed is de vrucht van de inwendige gehoorzaamheid. Als dat het niet is, kun je je moormannenhuid wel bedekken met een vroom, zwart kleedje, maar God kijkt dwars door al die gemaakte vroomheid heen. Zijn ogen doorlopen immers de ganse aarde. Ach, wie zal voor Zijn aangezicht kunnen bestaan zonder in de voorbedding van Christus te zijn opgesloten?

Filippus' zendingswerk op de woeste weg is gedaan. Voor de gezelligheid hoeft hij de kamerling geen gezelschap te houden. De Geest des Heeren nam Filippus weg. De kamerling zag hem niet meer. Hij miste Filippus in 't geheel niet. Hij had aan zijn God genoeg. Er staat: *want hij reisde zijn weg met blijdschap.*

Dus niet de dominee de eer, nee, die komt alleen God en Christus toe. Christus staat aan de oever van ons leven. Christus hongert naar de genade van Zijn volk. *Brengt van de vissen die gij nu gevangen hebt (Joh. 21:10).*

Dan wordt Gods lof op 't hoogst geprezen. Dan blikken de Zijnen op het kolenvuur van Zijn volbrachte Middelaarswerk. Dan wordt de gevangen vis gelegd op het kolenvuur van hei-

ligmaking. Heiligmaking is niet iets doen, maar gebraden worden, handelbaar gemaakt worden, als het zout der aarde bereid worden, Gode door het geloof leven, door de liefde van Christus gedreven worden. Heiligmaking is lijden, kastijdingen verdragen, lijdzaamheid beoefenen, opdat we Christus' beeld gelijkvormig zouden worden. Als we zonder kastijdingen zijn, zijn we bastaarden en geen zonen (Hebr. 12:8). Gods kinderen worden niet richterlijk, maar Vaderlijk gekastijd, uit liefde. Gods kinderen zijn gevangenen van Christus en wandelen evenwel in de vrijheid. Dan reis je je weg met blijdschap. Waarom? Omdat Gods eer je liever geworden is als je eigen zaligheid. Maar ook omdat het vlak ligt tussen God en je ziel. De zonden zijn ertussenuit. *Welzalig hij, wiens zonden zijn vergeven. Die van de straf voor eeuwig is ontheven...*

De Geest had Filippus weggenomen. Niet alleen visueel, maar ook lichamelijk, tegen de natuurwetten in. De Geest zette Filippus neer in Azôte, Asdod genaamd. Dat is zo'n vijftig kilometer ten noorden van Gaza.

De Heilige Geest heeft Filippus in een punt des tijds vijftig kilometer verplaatst. Voor het ongelooft is dit feit onaanvaardbaar. Ongelooft houdt alles wat God doet voor verdacht, ook al staat het in de Bijbel. Filippus werd intussen gevonden te Azôte om de Filistijnen het Evangelie te verkondigen. Ach, leerden we onszelf -voor het eerst of opnieuw- eens kennen als een onbesneden Filistijn. Onder de Filistijn, de Tyriër, de Moren heeft God Zijn uitverkorenen. Ze zullen komen!

*Zij komen aan door 't goddelijk licht geleid,
Om 't nakroost dat de Heer' wordt toebereid,
Te melden 't heil van Zijn gerechtigheid
En grote daden.*

Filippus wordt daartoe van Godswege gebruikt en het land doorgaande verkondigde het Evangelie totdat hij te Cesarea kwam. In deze havenstad heeft hij zich gevestigd en was daar waarschijnlijk eertijds ook getrouwd. De Schrift vermeldt ons dat Filippus vier ongetrouwde dochters had die profeteerden. Wat is Filippus vruchtbaar geweest in 's Heeren dienst. Vruchtbaarder dan Stefanus? Nee, want Stefanus mocht onder andere het middel zijn voor de grote apostel Paulus, een uitverkoren vat, om Zijn Naam te dragen onder de heidenen. Ook was Stefanus eerder rijp voor de hemel dan Filippus. Dat is geen degradatie voor Filippus, want alle dingen gaan naar Gods soeverein en gemaakt bestek, dat in eeuwigheid zal rijzen. Paulus wenste alleen in de Heere te roemen, want een mens valt altijd tegen. Hetgeen Gods kind overeenkomstig Gods Woord in praktijk brengt, is hij slechts schuldig te doen. Als het recht ligt kom je niet verder dan een onnutte dienstknecht. Alle roem in de mens is daarom uitgesloten! Paulus mocht evenwel overvloediger arbeiden dan de andere apostelen. Doch niet ik -zegt hij- maar de genade Gods die met mij is. Vooral Paulus heeft de leer der zaligheid mogen ontvouwen in zijn brieven. De brief aan de Romeinen en aan de Galaten zijn daarvan een sprekend bewijs. Sommigen willen de zaken eenvoudig houden, dat is een stichtelijk

en loffelijk streven, maar ik ontmoet weleens zogenaamde 'eenvoudigen' die niets moeten hebben van deze regel: *Die slechten (eenvoudigen) wijsheid leert*. Dezulken prefereren de eenvoud, maar dat is een eenvoud van de duivel, om de onkunde te verheerlijken en de wijsheid Gods te verachten.

Geve de Heere licht en genade om vooral de leerbrieven van Paulus door het geloof te mogen verstaan en daarin op te wassen, opdat we niet door allerlei wind van leer heen en weder gedreven worden en ook bekwaam gemaakt worden om anderen te leren. Daarbij moeten we bedenken dat tussen de leerbrieven van Paulus en de bevinding ervan een is-gelijk-teken dient te staan. Paulus heeft niet een of ander dogma ontwikkeld; niet Paulus, maar de Heilige Geest is Auteur van de ganse Schrift. Dat geldt dus ook voor de brieven aan de Romeinen en de Galaten, die wel de sleutels tot het verstaan van de ganse Schrift genoemd worden. Vooral in deze brieven wordt het fundament en het geheim van zalig worden verklaard, waarvan sommige dingen zwaar zijn om te verstaan, die de onvaste en ongeleerde mensen verdraaien tot hun eigen verderf (2 Pet. 3: 16).

Dat onze blinde zielsogen (ook bij vernieuwing) geopend mogen worden voor de waarheid van het Evangelie, geopenbaard door de bediening de Geestes, Gode tot eer en tot volmaking der heiligen, is onze wens en bede.

Door de prediking van Stefanus en die van Filippus zijn de grote werken Gods geopen-

baard en in dit boekje nader verklaard.
Achtervolg de Heere het Zijne met Zijn onmisbare zegen. Amen.
Verheffen we tot besluit onze harten tot God,
met Psalm 87, de verzen drie, vier en vijf:

*De Filistijn, de Tyriër, de Moren,
Zijn binnen U, o Godsstad, voortgebracht;
Van Sion zal het blijde nageslacht
Haast zeggen: "Deez' en die is daar geboren".*

*God zal hen zelf bevestigen en schragen,
En op Zijn rol, waar Hij de volken schrijft,
Hen tellen, als in Isrel ingelijfd,
En doen de naam van Sions kind'ren dragen.*

*Dan wordt Zijn Naam met lofgejuich geprezen;
Dan zullen daar de blijde zangers staan,
De speelliën op de harp en cimbels slaan,
En binnen U al mijn fonteynen wezen.*
